VIDINIS TSRS PREDIKTORIUS

ВНУТРЕННИЙ ПРЕДИКТОР СССР

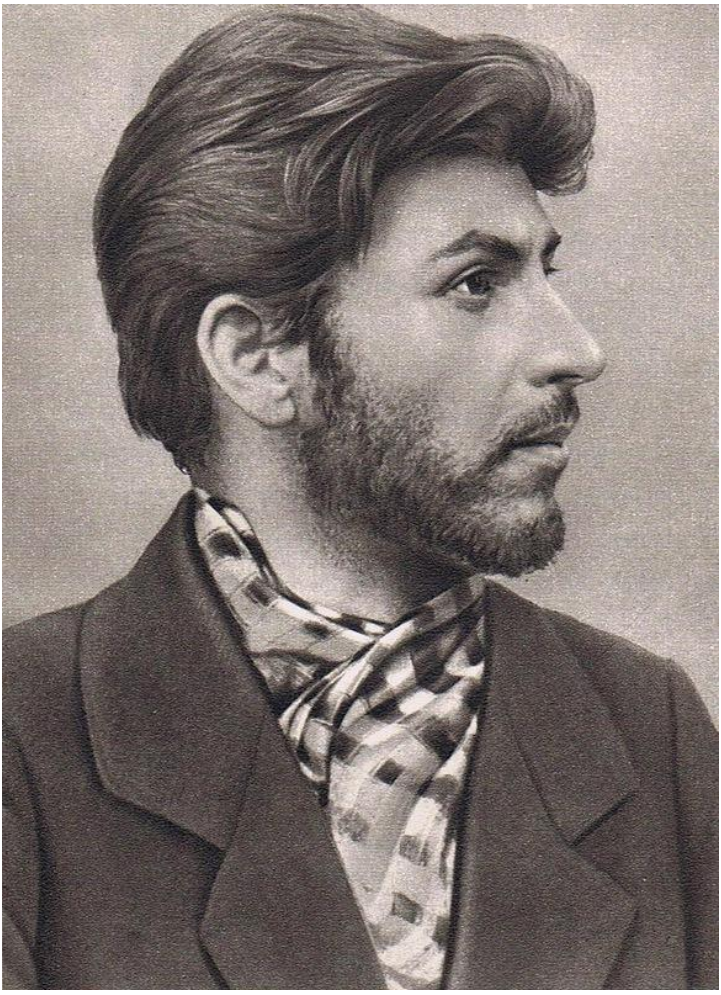

Laikas:
apie Staliną pradedu pasakojimą...

VIDINIS TSRS PREDIKTORIUS

ВНУТРЕННИЙ ПРЕДИКТОР СССР

Laikas:
apie Staliną pradedu pasakojimą...

Patikslinta redakcija 2001 m.

Vertimas į lietuvių kalbą 2013 m.

Vilnius

„СССР“ – Святая соборная справедливая Русь
„TSRS“ – Šventoji teisingoji soborinė Rusia
„Prediktorius“ – nukreipiantysis
„Vidinis TSRS prediktorius“ – anoniminių autorių kolektyvas

Внутренний предиктор СССР
„Время: начинаю про Сталина рассказ…“
2001 m. Sankt-Peterburgas

Iš rusų kalbos vertė Laurynas Ragelskis

© Kiekvienas su jam prieinama informacija gali elgtis savo nuožiūra. Tai neapsaugo nuo mistinės atsakomybės, gręsiančios už informacijos iškraipymą ar bandymus ja manipuliuoti.

Turinys

1. Esminiai klausimai 5

2. Nugalėjęs marksizmą 11

3. Dievas padeda bolševikams 23

4. Erezija, nuteista nugalėti 43

5. Komunistas žodžiais ir darbais 59

Banda 71

Laikas:
apie Staliną pradedu pasakojimą…[1]

„Stalinas iškeliavo ne į praeitį, jis ištirpo mūsų ateityje“[2], – kad ir kaip tai daugelį benuliūdintų.

Mūsų visuomenė – jeigu kalbama apie viešąją politiką ir politinę analitiką – per penkiasdešimt metų nuėjo kelią nuo stabmeldiško Stalino garbinimo iki niekinimo viso to, kas jo buvo padaryta: ir kaip žmogaus, nuo kurio minties, žodžio bei parašo priklausė milijonai kitų žmonių likimų įvairiose pasaulio šalyse, – ir ne vienos kartos. Tačiau Stalinas nebuvo pamirštas, kaip kad daugelis norėjo ir tebenori. Nebuvo pamirštas todėl, kad visa politinė ir TSRS, ir NVS, ir kitų ekstarybinių respublikų realybė verčia prisiminti tiek jį asmeniškai, tiek ir tą reikalą, kuriam jis tarnavo. Verčia prisiminti kasdieninės įprastos gyvenimo aplinkybės: pabandytų kažkas jam esant neišmokėti laiku pensijos arba atlyginimo; pabandytų kas nors jam esant, už pavogtus pinigus nusipirkti limuziną arba pasistatyti vilą; pabandytų kas nors jam esant sėti nesantaiką ir kurstyti karą tarp TSRS tautų; pabandytų kas nors jam esant kreipti TSRS politiką užsienio valstybių ir tarptautinių mafijų pageidaujama linkme; pabandytų kas nors jam esant šantažuoti TSRS kreditais arba kitokio pobūdžio ginklais; pabandytų kas nors jam esant...

[1] „Laikas. Apie Leniną pradedu pasakojimą“ (V.V. Majakovskis. Poema „Vladimiras Iljičius Leninas“).

[2] Pjero Kurtado epigrafas Edgaro Moreno knygai „Apie TSRS prigimtį. Totalitarinis kompleksas ir naujoji imperija“ (rusiškas leidimas – Maskva, „Nauka dlia občestva“, 1995 m.; prancūziškas leidimas – Fayard, 1983 m.).

1. Esminiai klausimai

Ir visa tai skatina žymią visuomenės dalį būti pasiruošusia susiburti aplink tuos, kas kartu su savo vėliava išsikels Stalino vardą, ir pareikš apie jo reikalo tęsimą. Tačiau prieš einant paskui juos, vis tik geriau būtų pagalvoti ir pabandyti suprasti to reikalo, kuriam jis tarnavo, esmę. Deja, dauguma publikacijų apie Staliną toli nuo to. Jos galvanizuoja kultinius praeities mitus apie Staliną, charakterizuoja jį tai kaip ištikimą marksistą – Markso, Engelso, Lenino reikalo tesėją; tai kaip fašistą, komunizmo idealais pridengusį nedalomos asmeninės diktatūros politiką; tai dar kaip nors kitaip: priklausomai nuo to, kiek pats publikacijos autorius įgalus realioje *politikoje, kaip veikloje planuojant ir vykdant dar tik būsimą istoriją.*

Dauguma tomis temomis publikuojančių rašytojų ir jų skaitytojų neužduoda sau tokių klausimų:

- marksizmas ir komunizmas – tai vienas ir tas pats dalykas, tik įvardintas skirtingais pavadinimais?
- jeigu tai ne vienas ir tas pats, tai koks gi tarp jų skirtumas ir kas iš ko kilo?
- komunistas ir RSDDP-RSDDP(b)-RKP(b)-VKP(b)-TSKP-RFKP/RKDP[1] narys – tai vienas ir tas pats, ar buvo ir yra tikrųjų komunistų, nepriklausančių oficialiai komunistinei partijai, o partijoje, ir ypatingai jos vadovybėje, buvo ir yra tikrųjų antikomunistų, kuo ir galima paaiškinti tarpinius (1991 m.) komunizmo statybos TSRS rezultatus?
- bolševizmas – tai rusiška marksizmo atmaina ir priklausimo partijai požymis, ar tai kažkas rusiško, kas egzistavo iki marksizmo, egzistavo rusiškame marksizme, kas egzistuoja dabar ir egzistuos ateityje?

Nors publikacijų apie Staliną autoriai tokių klausimų tiesiai ir neužduoda, tačiau kiekvienas iš jų savo omenyje turi tam tikrus atsakymus. Ir priklausomai nuo to, ką kiekvienas iš autorių turi omenyje (kadangi jo akimis – tai yra savaime suprantami dalykai, kuriuos ir visi likusieji turi suvokti

[1] Rusijos socialdemokratų-bolševikų-komunistų partijos pavadinimo metamorfozė nuo pat jos įkūrimo Rusijos imperijos laikais iki šiandieninės, tebeegzistuojančios Rusijos federacijoje.

vienodai ir būtinai pagal jo paties suvokimą), jam susidėsto vienoks arba kitoks tiek J.V. Stalino asmenybės, tiek jo vaidmens istorinėje epochoje matymas bei supratimas. Tai liečia visus jo biografus, pradedant įžymiuoju marksistu L.D. Bronšteinu (Trockiu) ir baigiant eiliniais politdarbuotojais D. Volkogonovu bei R. Kosolapovu[1]. Būtent todėl mes pirmiausia ir atsakysime sau į šiuos klausimus.

> Marksizmas ir komunizmas – tai ne vienas ir tas pats. Šie žodžiai tapo sinonimais dėka neilgai trukusios epochos tarp XIX amžiaus vidurio ir XX amžiaus vidurio.

Komunizmas, išvertus iš lotynų kalbos į lietuvių – bendruomeniškumas, bendrystė. Be to, lotynų kalboje šis žodis turi tą pačią šaknį kaip ir „komunikacija“, tai yra ryšys, taip pat ir informacinis ryšys tarp žmonių, kas lietuviškai įvardijama kaip „są-ŽINĖ“[2]. Kitaip tariant, **komunizmas – tai žmonių bendrystė sąžinės pagrindu: visa kita komunizme kyla iš skirtingų žmonių sąžinės vienybės.**

> Komunizmo išpažinimas reiškia įsitikinimą tuo, kad toli gražu ne viskas, kas siejasi su žmogaus ir visuomenės gyvenimu, gali būti kieno nors asmeninė (privati) nuosavybė; daug kas gali būti kolektyvinė nuosavybė ir, būdama kiekvieno iš visų vertybe, negali būti kieno nors personaline išskirtine vertybe.

Nors bendra tokios padėties prasmė aiški, tačiau praktiniame gyvenime tarp komunistų kyla prieštaravimai, bandant sutarti, kas gali būti asmeninė (privati – personalinė arba korporatyvinė) nuosavybė, o kas gali būti išskirtinai kolektyvinė nuosavybė. Manoma, kad jei visuomenėje dominuoja kolektyvinės nuosavybės teisė, tai tuo pačiu, visuomenėje eliminuojama daugumos priklausomybė nuo mažumos, įsigijusios savo asmeninėn (privačion) nuosavybėn vertybes – tiek suteiktas gamtos, tiek ir sukurtas

[1] D. Volkogonovas – generolas-politdarbuotojas buvęs karinės istorijos instituto direktorius. Persitvarkymo metais išleido kelias knygas, kuriose apie J.V. Stalino veiklą ir apie patį J.V. Staliną išreiškė išskirtinai neigiamą nuomonę.

R. Kosolapovas – etatinis politdarbuotojas, buvęs pagrindinis teoretinio TSKP žurnalo „Komunistas“ redaktorius. Po TSRS žlugimo tęsia politinę veiklą. Paruošė leidybai paskutiniuosius J.V. Stalino raštų rinkinio tomus (14, 15, 16 išleisti 1997 m. Maskvoje, leidykloje „Pisatel“), kurių leidimas buvo sustabdytas, dar tebesant gyvam „visagaliui diktatoriui“. J.V. Stalino veiklą bendrai vertina teigiamai.

[2] Rusiškai „są-ŽINĖ“ - «со-ВЕСТЬ»: bendras, tarpusavio (susi)žinojimas. Šiuo atveju abidvi giminingos kalbos išsaugojo ne tik panašią žodžio sandarą, bet ir vienodą semantiką.

bendru visuomenės darbu.[1] Komunizmas, kaip idealas, kurio turi siekti žmonija savo vystymosi kelyje, propagandinamas nuo seno. Istorijoje yra žinomi bandymai jį įgyvendinti: ir kaip visuomenės gyvenimo, organizuoto valstybės jėgom, principais (inkai), taip ir bendraminčių bendrijose, gyvenusiose pagal komunizmo principus tokioje visuomenėje, kurioje valstybė palaiko privačios nuosavybės teisę į viską be išimties (esėjai senovės Judėjoje)[2].

> Marksizmas – tai tam tikra pasaulėžiūros sistema ir iš jos kylantis visuomenės vystymosi dėsnių bei vystymosi perspektyvų supratimas, pavadinti vieno iš jo kūrėjų vardu.

Marksizmas buvo pateikiamas kaip mokslinė teorija skirta sukurti komunistinę visuomenę, vadovaujantis visuomeninio-istorinio vystymosi dėsniais, atseit atrastais pačių marksizmo kūrėjų. Dėl to daugelio sąmonėje komunizmas ir susitapatino su marksizmu.

Be to, kažkodėl ne komunistus buvo pradėta vadinti marksistais, o marksistai pervadinti komunistais. Tai yra klaidinga iš pat pagrindų, netgi kai toks pervadinimas išvedamas iš paties marksizmo „mokslinių“ teorijų, savo esme tegalinčių būti tik širma, slepiančia toli siekiančius politinį aferizmą bei veidmainystę, bet tik ne mokslinis pagrindas, komunistinės visuomenės kūrimo politikai. Lygiai taip pat jis negali būti mokslinis pagrindas ir bet kokiai kitai politikai.

> Bolševizmas, pasak TSKP istorijos, iškilo 1903 m. II-ame RSDDP suvažiavime. Kaip tvirtino jo priešininkai, bolševikai iki 1917 m. niekada nesudarė daugumos partijos narių. Tačiau, kaip teigė patys bolševikai, būtent jie savo politikoje išreiškė strateginius dirbančių šalies gyventojų daugumos interesus, būtent dėl ko tik jie ir turėjo teisę vadintis bolševikais[3].

Kiek pastarasis teiginys atitinka tikrovę – nevienareikšmis klausimas, kadangi ir pati dirbančiųjų dauguma gali klaidingai suvokti savo ilgalaikius interesus, ir tie, kas teigia apie savo tokio pobūdžio vaidmenį politikoje, gali

[1] Marksizmas pagrindinę kapitalizmo priešpriešą charakterizavo kaip prieštarą tarp *darbo* kolektyvinio pobūdžio ir *produkcijos nusavinimo* asmeninio pobūdžio. Tačiau marksizme naudojamasi iš esmės neteisingu terminu: „visuomeninis darbo *pasidalinimas*“, nors realybėje egzistuoja *visuomeninis vienasmenio (personalinio) darbo susivienijimas.*

[2] Būtent šia aplinkybe yra grindžiama nuomonė, kad „komunizmas – tai specifinis žydiškas išradimas, svetimas ir priešiškas visoms likusioms kultūroms“.

[3] „Bolše“ [больше] rusiškai reiškia „daugiau“, atitinkamai, bolševikus lietuviškai reikėtų vadinti „daugumiečiais“; „menše“ [меньше] – mažiau, iš ko kilo oponuojančios jiems RSDDP frakcijos – menševikų pavadinimas.

ne tik klysti, bet ir įžūliai veidmainiauti, maskuodami savanaudiškumą dirbančiųjų daugumos interesų gynimu.

Tačiau kartu su dirbančiųjų dauguma, normaliu gyvenimu laikančia gyventi dirbant darbą, egzistuoja dar ir mažuma, sau norma laikanti pjauti ten, kur arė bei sėjo kiti ir būtent tame ir matanti savo pašaukimą. Kraštutiniu atveju, ji atsisako epizodinės rugiapjūtės ten, kur sėjo kiti, ir ima reikalauti sau sistemą kuriančiųjų teisės: organizuoti kitus arti, sėti ir pjauti, tuo pačiu uzurpuodama teisę „sąžiningai“ skirstyti „derlių“. Skirsto gi šitoji mažuma, vadovaudamasi proporcijomis kur kas blogesnėmis, negu įprasta tarp piratų: daugumos piratų manymu normalu buvo kapitonui ir šturmanui atiduoti po dvi dalis grobio, o visi likusieji peilio ir abordažinio kirvio darbininkai gaudavo po vieną dalį. Valdančio „elito“ atstovai gi, per visą istoriją, savo vartojimo niekaip negali apriboti bent jau dviguba paprasto darbininko dalimi nuo bendro produkto, sukurto visuomeninio darbo susivienijimo. Nesvarbu, ar būtų skaičiuojama natura (savo nuožiūra valdyti tūkstančių baudžiaunininkų darbą bei gyvastį pravoslaviški „krikščionys“ nelaikė kažkuo smerktina), ar prekine-vertybine išraiška, remiantis „elitinės“ šeimos ir paprastos liaudies šeimos aprūpinimu[1].

> Bolševizmo pasaulėžiūra neigia teisę į monopoliškai aukštas kainas, tame skaičiuje ir už valdymo darbo produktą, nesvarbu kokiu pavidalu tos kainos išreiškiamos konkrečiomis istorinėmis aplinkybėmis. Tokią poziciją bolševizmo priešininkai vadina „lygiava“ (uravnilovka) ir visiškai teisingai nurodo, kad dominuojant lygiavai dauguma darbuotojų praranda stimulą profesiškai tobulėti. Iš tikrųjų taip ir yra, lygiavos atveju. Tačiau bolševizmas nekviečia įvesti lygiavą, o reikalauja, kad santykis tarp „maksimalių pajamų“ ir „minimalių pajamų“ būtų toks, kad užtikrintų darbo ir profesinio tobulėjimo stimuliaciją, pašalindamas vienų asmenų *parazitavimą* kitų asmenų darbo sąskaita **kaip sisteminį visuomeninės reikšmės faktorių**.

Ir šiuo klausimu bolševizmas yra teisus. „Inžinerinio laikraščio“ duomenimis (“Инженерная газета”, 45 nr., 1992 m., „Nežiūrėk į viršininko kišenę“) 1980 m. aukščiausios administracijos algos santykis su vidutine statistine alga sudarė: JAV – 100 kartų, VFR – 21 kartą, Japonijoje – 17 kartų. Pagal valdymo kokybę, išsireiškiančia darbo produktyvumu, gamybos augimo

[1] Mes siūlome lyginti visas išlaidas skirtas aprūpinimui ir išlaikymui, kadangi būtent tai atspindi realią padėtį visuomenėje. Kokia prasmė lyginti šalies prezidento ir tekintojo algas? Juk prezidento šeimos išlaikymas įtrauktas į valstybinį biudžetą, o tekintojo šeimos išlaikymas – ne. Tuo tarpu, bet kurio socialinio sluoksnio šeimos išlaikymo kaštų analizė leidžia įvertinti ne tik išlaidas iš jos pačios pajamų ir santaupų, bet ir tam skirtas kitų, pašalinių fizinių bei juridinių asmenų išlaidas.

sparta ir serijinės produkcijos kokybe, šios šalys išsirikiavo atvirkščia tvarka. Tai daugiau negu 30 metų senumo duomenys. Per praėjusį laikotarpį Japonija sustiprino savo padėtį ir toliau didina savo reikšmę pasaulyje, jenos vertė lyginant su doleriu išaugo dvigubai; VFR dėl greito VDR prarijimo pateko į ilgalaikę krizę; JAV, atsilikdamos nuo Japonijos ir Vakarų Europos, bando išlaikyti savo padėtį visame pasaulyje, supirkinėdamos smegenis ir palaikydamos žemas energetikos išteklių kainas pasaulinėje rinkoje. Tuo pat metu, europiečių vidurinioji klasė bjaurisi amerikietiškais automobiliais, vietoj jų rinkdamasi tobulesnius europietiškus, o japonai, pirkdami kai kurių modelių amerikietiškus automobilius, tiesiai iš prieplaukos siunčia juos į savo gamyklas, tam kad juos ten išardytų ir vėl surinktų iš naujo – taip kaip turi būti.

Tai reiškia, kad šiose šalyse valdymo klaidos, kurias lemia valdytojų kvalifikacija, savo sunkumu proporcingos valdytojų atlyginimams. Kitais iš istorijos žinomais pavyzdžiais taip pat galima parodyti, kad kuo aukštesnis valdančiojo korpuso šeimų gyvenimo lygis (visų pirma, pagal vartojimą), lyginant su visuomenės vidurkiu, – tuo daugiau ši visuomenė, lyginant su kitomis visuomenėmis, patiria sunkumų, kylančių dėl žemos valdymo kokybės.

Po šito, telieka išsiaiškinti tokius dalykus: komunizmas – bendrystė sąžinės vienybės pagrindu – yra objektyviai gerai ar objektyviai blogai? Bolševizmas – tai objektyviai gerai ar objektyviai blogai? Kaip su tuo susijęs marksizmas? Koks santykis yra tarp komunizmo ir bolševizmo?

Tuomet taps aišku ir tai ar Stalinas buvo komunistas, ar marksistas, ar bolševikas, ir kaip vertinti jį asmeniškai, ir kaip vertinti tą reikalą, kuriam jis tarnavo ir kuriam jis buvo ištikimas visą savo sąmoningą gyvenimą.

2. Nugalėjęs marksizmą

Iš įvardintų klausimų pats paprasčiausias – tai klausimas apie marksizmą. Kaip žinoma, marksizmą sudaro:

- dialektinio materializmo filosofija;
- politinė ekonomija, atseit kilusi iš dialektinio metodo panaudojimo visuomenės gamybinės-vartotojiškos veiklos analizei;
- ir mokymas apie perėjimą prie socializmo ir komunizmo globaliu mąsteliu, kaip apie būdą išspręsti visas visuomeninio-istorinio žmonijos vystymosi problemas.

XIX a. anglų etnografas E.B. Teiloras – K. Markso ir F. Engelso amžininkas – išsireiškė apie *„istorijos filosofiją plačiaja prasme, kaip apie praėjusių reiškinių paaiškinimą bei būsimųjų numatymą, pasauliniame žmogaus gyvenime, remiantis visuotiniais dėsniais“*[1]. Tai – vienintelė prasminga esminio filosofijos klausimo formuluotė. O pažinimo metodologija, leidžianti perdirbti skirtingų atskirų faktų aibę (pliuralizmas) į vientisą nuomonę, apie bet kurio Visatos proceso vyksmą, įskaitant ir žmonių visuomenės vystymąsi, tai vienintelė naudinga filosofija. Naudinga dėl Objektyvios realybės vienatinumo ir vienos ir tos pačios Tiesos, bendros visiems Visatos tvariniams, daugiaprasmiškumo.

Priešingai pastarajam apibrėžimui, pagrindinis marksistinės filosofijos klausimas yra keliamas kitaip: **kas pirmesnis – materija ar sąmonė?** Ir visi filosofiniai prieštaravimai marksizme yra suvedami į prieštaravimus tarp skirtingų materialistų mokyklų, teigiančių materijos pirmumą, ir idealistų mokyklų, teigiančių to ar kito sąmoningumo pirmumą. Prognostikos bei prognozavimo metodologijos klausimai, geriausio, tam tikra prasme apibrėžtos reakcijos į įvykius ir į tolimesnę jų eigą, varianto parinkimo klausimai marksistinėje filosofijoje neįeina nei į pagrindinį, nei į fakultatyvinį kursus. Jos gi pagrindinis klausimas, neiškeliant klausimo apie ateities variantų prognostiką, yra bevertis, dėl ko gyvenimiškoje kasdienybėje bevertė

[1] Žr. jo knygą „Pirmykštė kultūra“ (“Первобытная культура”, Maskva, 1989 m.). Tai 1897 m. rusiško leidimo perleidimas, išėmus vieną skyrių, skirtą matematinėms pažiūroms pirmykštėse bendruomenėse.

tampa ir visa marksistinė-leninistinė filosofija bei iš jos išplaukiančios „mokslinės“ disciplinos.

Ne geresnė padėtis ir su politekonomija, kurioje marksistinės-leninistinės filosofijos neįgalumas pasireiškė akivaizdžiausiai. Marksistinė politekonomija operuoja tokiomis abstrakcijomis, kaip „būtinasis produktas“ ir „pridėtinis produktas“, „būtinasis“ ir „pridėtinis darbo laikas“. Ir tikinčių jomis nelaimė ne tame, kad tai sunkiai suprantamos abstrakcijos: pavyzdžiui, Lebego arba Stiltjeso integralinio mato teorija – taip pat nelengvai suprantama abstrakcija, tačiau jas galima panaudoti sprendžiant daugelį realių praktinių užduočių. Tikinčių gi marksistine politekonomija nelaimė tame, kad jos abstrakcijų neįmanoma vienareikšmiškai susieti su gyvenimu, su praktinių makro ir mikroekonominio reguliavimo uždavinių sprendimais: užėjus į bet kurį gatavos produkcijos sandėlį arba priėjus prie bet kurio konvejerio neįmanoma atskirti, kur baigiasi „būtinasis“ produktas ir kur prasideda „pridėtinis“; nė vienas laikrodis neparodys, kada baigėsi „būtinasis“ darbo laikas ir prasidėjo „pridėtinis“. Tai reiškia, kad reali apskaita ir reali kontrolė („socializmas – tai apskaita ir kontrolė“, – vienas iš aforistiškų apibūdinimų) negali būti susietos su marksistine politekonomija, dėl ko šioji yra bevertė ir praktikoje.

> O žvelgiant bendru visuomenės mąsteliu, marksistinė filosofija ir politekonomija savo esme yra kenksmingos, kadangi tai – informacinės šiukšlės, iškreipiančios mąstymą tų, kas nėra pajėgus įvertinti jas kaip neadekvačią informaciją.

Todėl, jeigu J.V. Stalinas iš tiesų būtų buvęs marksistas iki pat savo gyvenimo pabaigos, toks faktas charakterizuotų jį kaip sipnaprotį arba veidmainį. Tačiau tam, kad sužinotumėm atsakymą į klausimą, ar Stalinas iš tiesų buvo marksistas, ir atitinkamai – silpnaprotis arba veidmainis, būtina kreiptis į jo paties kūrinius, o ne į kūrinius apie jį, sutvertus mitų kūrėjų, iš kurių kiekvienas, prieš rašydamas savo darbą jau buvo visiškai konkrečiai nusistatęs šiuo klausimu.

Žinoma, iš J.V. Stalino kūrinių galima prirankioti daugybę citatų, kuriose figūruoja žodžiai „mes marksistai“ ir pan., liudijantys apie jo tariamą ištikimybę marksizmui, išreikštam viena iš daugelio jo modifikacijų. Tačiau nuorodos į tokias jo kūrinių ir pasisakymų vietas neduoda atsakymo į šį klausimą, kadangi dėl nuo XIX a. vidurio susiklosčiusių istorinių aplinkybių, marksizmas yra ne tik pasaulėžiūra ir filosofinė sistema, bet ir leksikonas, terminologija – kalba, kuria kalbėjo dauguma visuomenės pertvarkymo pagal vieną ar kitą komunistinį modelį šalininkų, kadangi jie iš tikrųjų tapatino komunizmą ir marksizmą. Pareiškimas, kad kažkas esąs komunistas, nebūdamas marksistu, tuo metu liktų nesuprastas, nesvarbu, ar tai savo

lūpomis bylotų vienas iš vadų, ar paprastas partietis. Norint atsakyti į klausimą, ar J.V. Stalinas kada nors buvo marksistas ir ar liovėsi juo būti į savo gyvenimo pabaigą, būtina panagrinėti kaip jis pats reiškė savo asmeninį įvairių marksizmo teiginių suvokimą.

Gali būti, kad dar jaunystėje domėdamasis visuomenės gyvenimo ir žmonijos vystymosi problematika, J.V.Stalinas marksizme surado atsakymus į kokius nors reikšmingus jam pačiam klausimus. Tačiau visi nekenčiantys J.V. Stalino, šalinasi klausimo: o kas gi jaudino 17-18 metų jaunuolį, vardu Josifas Džiugašvilis? Atsakymą į šį klausimą pateikia jis pats:

Nuo namo prie namo jis ėjo,
Į svetimas beldė duris,
Su senu ąžuoliniu panduriu[1]*,*
Su žodžiais dainos paprastais.

Jo žodžiuose, jo dainoje,
Kaip tyras šviesos spindulys,
Skambėjo didi tiesa –
Išaukštintoji svaja.

Akmeniu paverstas širdis
Mokėjo priversti vėl plakt.
Daugeliui protą jis žadino,
Miegantį gilioje tamsoje.

Bet žmonės, Dievą pamiršę,
Tamsą širdy besaugą,
Sklidiną taurę nuodų
Pripylė ir ištiesė jam.

Tarė jie: „Būki prakeiktas!
Imk, ligi dugno išgerk...
Ir dainos mums svetimos tavo,
Ir nereikalinga tiesa!“

Dėl skirtumų tarp gruzinų, rusų ir lietuvių kalbų leksinių formų prasminės adresacijos bei dėl būtinybės išlaikyti originalo poetiką, čia galimi tam tikri nukrypimai nuo tos prasmės, kurią turėjo omeny pats eilėraščio autorius, į subjektyvią vertėjų, redaktorių ir vertimo užsakovų pusę. Tačiau net ir su pataisa, neišvengiama tokiomis aplinkybėmis, iš pateiktojo eilėraščio aišku, kad absoliuti dauguma 17-18-mečių žmonių nenukreipia savo minčių tenlink, kad akmenimis paverstos jų amžininkų ir palikuonių širdys, vėl imtų plakti

[1] Panduris – tristygis gruzinų liaudies instrumentas, panašus į liutnią.

kaip žmonių, kad atbustų jų protas ir kad Dievo Tiesa bei pakylėtos svajonės taptų įgyvendinamos.

> Ydingos dorovės ir neįgalaus supratimo subjektai saviraiškai renkasi kitokias temas (tame tarpe ir meninėje kūryboje, ko daugybę pavyzdžių pateikė TSRS meno vystymasis „atšilimo“ laikotarpiu ir „demokratinio“ virsmo metais). Ir tai galioja absoliučiai daugumai Stalino kritikų ir nepatenkintų juo bei jo veikla.

Antrojoje XIX amžiaus pusėje tokio jaunimo, degusio troškimu pakeisti Rusiją, buvo pakankamai daug, kad sukiltų visuomeninės minties judėjimas, ir daugelis iš jų vienaip ar kitaip prieidavo iki marksizmo. Tačiau, įžengusių į brandą ir neatsisakiusių savo jaunystės idealų, požiūris į marksizmą buvo skirtingas: vieni, visą savo gyvenimą marksizme regėjo „aukščiausios instancijos tiesą“[1] ir nesusimąstydami ieškojo pradininkų kūriniuose gatavų receptų, kaip spręsti problemas, su kuriomis susidūrė; kiti gi jaunystės metais jiems tekusiame pradininkų palikime matė tą pagrindą, kurį vystyti toliau teks jiems patiems. Šį skirtumą būtina paaiškinti.

Nors aukščiau mes išsakėme savo neigiamą požiūrį į marksizmą bendrai, ir nors laikomės tos nuomonės, kad šiandieninėmis istorinėmis aplinkybėmis jisai yra žalingas, tačiau jeigu sugrįšime į XIX amžių, tai būtina pripažinti ir tam tikrą marksizmo geranoriškumą: jo filosofijos pagrindas – dialektikos metodas. O praėjus plačiai marksizmo propagandai visuose visuomenės sluoksniuose, jo dialektinis materializmas tapo pirmaja metodologine filosofija, filosofine kultūra, skirta visai visuomenei, o ne siauram ratui, uzurpavusiam vidinę visuomeninę valdžią.

Visas filosofines sistemas ir filosofines kultūras galima suskirstyti į dvi klases:

- **citatinės-dogmatinės**[2], visuomenėje veikiančios tokiu principu: „kilo klausimas? – ieškok tinkamų šiam atvejui citatų pradininkų ir legitimių klasikų-pratęsėjų darbuose“. Tokios yra visų bažnyčių filosofijos. *Tam tikrų tikslų atžvilgiu* labiausiai išvystyta ir pati efektyviausia iš visų citatinių-dogmatinių filosofijų, apimančių kažkurią visą visuomeninę grupę, yra senatestamentė-talmudinė judaizmo sistema, josios valdomas savo buvimą velka rabinatas ir rabinato banda;

[1] Žodžiai, atėję į visuotinį vartojimą F. Engelso dėka, išsakiusio juos vienoje iš kultinių marksizmo knygų – „Anti-Diuringe“.

[2] Marksistinėje terminologijoje – metafizinės filosofijos, kur viskas pasakyta kartą iš amžiams visiems gyvenimo atvejams.

- **metodologinės**, veikiančios kitokiu principu: „iškilo klausimas? – įsisavink metodą, kuris leistų tau pačiam rasti atsakymą į šį bei kitus klausimus, priklausomai nuo gyvenimo eigoje iškylančių poreikių“.

Tai nereiškia, kad visos be išimties citatinės-dogmatinės filosofijos kultūros yra apipjaustytos metodologijos atžvilgiu (nors tokių ir yra), tačiau daugelyje šių filosofijos kultūrų įsisavinti metodologiją yra prileidžiami tik *išrinktieji valdyti visus likusius.* Visiškai metodologiškai apipjaustytų filosofinių sistemų pavyzdys yra visos krikščioniškųjų bažnyčių filosofijos; filosofinės kultūros, kurioje metodologija – išrinktųjų lemtis, pavyzdys, taipogi yra senatestamentis-talmudinis judaizmas.

Marksizmą gi, kas su juo susidūrė jo kūrimosi metu, kai visuomenės kultūroje jis buvo naujiena, kiekvienas galėjo vertinti skirtingai: arba matyti jame visiškai citatinę-dogmatinę filosofiją, po kurios nieko daugiau nebegali būti; arba matyti jame metodologinę filosofiją, kuri gyvena savo gyvenimu konkrečiose visuomeninėse aplinkybėse ir pati jas įtakoja.

Yra Stalino darbas „Anarchizmas ar socializmas?“, kurį jis parašė būdamas 29 metų (1907 m.)[1], ir kuriuo baigiamas pirmasis jo Rinktinių raštų tomas. Po trumpo įvado, jame prasideda skyrius antrašte „Dialektinis metodas“. Po jo seka dar du skyriai: „Materialistinė teorija“ ir „Proletarinis socializmas“.

Jau pati skyrių seka vienareikšmiškai nurodo tai, kad reikšti savo nuomonę apie Gamtą ir visuomenę Stalinui buvo prasminga tik po to, kai yra galutinai apibrėžiami tie pažinimo ir vykstančių procesų suvokimo metodai, kuriais remiantis ir gaunama nuomonė apie Gamtą ir visuomenę. Tai yra, jau vien šitas grynai formalus rodiklis liudija, kad J.V. Stalinas dar jaunystėje žiūrėjo į marksizmą kaip į metodologinę pasaulėžiūros sistemą, o ne kaip į galutinę dogmą, kuri neskirta permąstyti.

Skyriuje „Dialektinis metodas“ jis atvirai apie tai rašo:

> „Dialektika teigia, kad pasaulyje nėra nieko amžino, pasaulyje viskas praeina ir kinta, keičiasi gamta, keičiasi visuomenė, keičiasi tradicijos ir papročiai, keičiasi supratimas apie teisingumą, keičiasi pati tiesa, – todėl ji ir paneigia kartą ir visiems laikams nustatytą tiesą, vadinasi, ji neigia ir atsajus (abstrakčius) „dogmatinius teiginius, kuriuos telieka tik iškalti, kadangi jie jau atrasti“ (žr. F. Engelsas, „Liudvikas Fojerbachas“)“, – J.V. Stalinas, Raštai, 1 t., 304 psl.

[1] Pagal bažnytinių knygų aktų įrašus, J.V. Stalinas gimė 1878 m. gruodžio 6, o ne 1879 m. gruodžio 21.

Suprantama, kad jeigu žmogus dar jaunystėje įsisavino tam tikrą metodologinę kultūrą, tai toliau, per visą savo gyvenimą jis gali joje tik tobulėti ir tobulinti pačią metodologinę kultūrą. Bet marksizmas – tai ne vienintelė filosofinė sistema, kurioje egzistuoja aiškiai išreikšta metodologija. Ir visoms metodologinėms filosofinėms kultūroms, egzistuojančioms viename ir tame pačiame Pasaulyje, nesunku suprasti vienai kitą bei pasiekti abipusiai priimtiną supratimą apie *drauge su gyvenimu besimainančią objektyvią tiesą*, dėka tos Objektyvios realybės, kurią jie siekia pažinti ir kurią apmąsto; tačiau citatinėms-dogmatinėms filosofijoms susitarti dėl vienodo vieno ir to paties reiškinio supratimo iš principo yra neįmanoma, dėl jų pačių nesutampančių dogmų, o taipogi ir dėl terminologinio bei simbolių aparato, kuriuo tos dogmos yra išreiškiamos.

Jeigu kalbėti iš esmės, tai būdamas įsisamonintos metodologinės filosofijos nešėju, Stalinas jau nuo jaunumės nebebuvo marksistu, kadangi sąmoningai klaidingi teiginiai, įvesti į marksizmą jo kūrėjų, Stalinui buvo viso labo tik objektyvios tiesos duotoje istorinėje epochoje apytikslė išraiška. **Dėl to iš marksizmo pradininkų paveldėta marksistinės sistemos pažiūrų visuma ir struktūrinis vientisumas jam nieko nereiškė.**

Nepaisant to, tie, kas priėmė marksizmą kaip citatinę-dogmatinę filosofiją, įskaitant ir tą jo teiginį, kad „marksizmas – ne dogma, o vadovas kaip veikti“, tačiau savyje neišsiugdė veiksmingos metodologinės kultūros, priima J.V. Staliną kaip tikrą pasižymėjusį marksistą arba kaip pasižymėjusį marksizmo iškraipytoją, priklausomai nuo to, kaip jie patys tą marksizmą supranta. Ir J.V. Stalinas realiai suteikė jiems pagrindą tokiai saviapgaulei: tačiau to apgaudinėti nereikia, kuris pats stengiasi apsigauti. Reikalas tas, kad būdamas dvasinės seminarijos auklėtiniu, jis išėjo dar ir gerą citatinės-dogmatinės filosofijos mokyklą. Įgūdžiais, įgytais toje mokykloje, jis naudojosi visą gyvenimą jau nuo jaunumės, kas gerai matyti ir iš mūsų pacituoto „Socializmas ar anarchizmas?“ teksto.

Kadangi Marksas, Engelsas, Kautskis, Plechanovas, Leninas ir kiti buvo bendramarksistinės reikšmės autoritetai arba autoritetai jų vadojaujamos marksizmo srovės rėmuose[1], o Stalinas buvo metodologinės, objektyviai nuo marksizmo nepriklausomos kultūros atstovas, išėjęs dar ir citatinės-

[1] Jie negali susivienyti būtent dėl jų filosofijų citatinio-dogmatinio pobūdžio ir jų metodologinio ap(s)ipjaustymo. „Pjautuvu per kiaušus“ – tipinis mitologinis epizodas. Pjautuvas – apipjaustymo simbolis – visoje marsistinėje simbolikoje, nors pateikiamas atseit kaip valstiečių darbo įrankis. Tačiau kodėl tuomet ne arklas, eliminuojantis tokią dviprasmybę? Ir su kūju ne ką geriau: masonų plaktukas simbolikoje – panašus, bet jokiu būdu ne kūjis: kūjis be priekalo – taip pat nevaisingumo simbolis.

dogmatinės filosofijos mokyklą, jis galėjo „paramstinėti“ savo nuomonę visuotinai pripažintų marksistinių autoritetų nuomonėmis, o lygiai taip pat ir nuvainikuoti šituos autoritetus, apnuogindamas jų nuomonės nepakankamumą prieš savo skaitytojus ir klausytojus. Būtent šis sugebėjimas įvilkti savo nuomonę į autoriteto nuomonės formą, ir sugebėjimas nuvainikuoti autoritetą arba pretendentą į autoritetus, sąlygotas jo metodologinės kultūros ir citatinės-dogmatinės filosofijos mokyklos įgūdžių, ir padarė jį vienų akyse iškiliu Markso-Engelso-Lenino darbo pasekėju, o kitų akyse – iškiliu Markso-Engelso-Lenino-Trockio darbo iškraipytoju.

Ir šitas mūsų teiginys yra įrodomas. Įrodomas visuomeninės-politinės Stalino veiklos rezultatais. Savo gyvenimo pabaigoje jis paskelbė mirties nuosprendį marksizmo doktrinai:

> „... mūsų prekinė gamyba iš esmės skiriasi nuo prekinės gamybos kapitalizme“ („Ekonominės socializmo TSRS problemos“, 1952 m., 18 psl.)[1]

Tai iš tikrųjų buvo taip, kadangi mokesčių-dotacijų mechanizmas buvo orientuotas į kainų mažinimą santykinai pagal gamybos augimą valstybėje-superkoncerne[2]. Ir po aukščiau pacituotos frazės J.V. Stalinas tęsia:

> „Dar daugiau, aš galvoju, kad būtina atmesti ir kai kurias kitas sąvokas, paimtas iš Markso „Kapitalo“, ... dirbtinai klijuojamas mūsų socialistiniams santykiams. Aš turiu omenyje, tarp kitko, tokias sąvokas, kaip „būtinas“ ir „pridėtinis“ darbas, „būtinas“ ir „pridėtinis“ produktas, „būtinas“ ir „pridėtinis“ darbo laikas. (...)
>
> Aš manau, kad mūsų ekonomistai privalo baigti su šituo neatitikimu tarp senų sąvokų ir nauja padėtimi mūsų socialistinėje šalyje, pakeisdami senas sąvokas naujomis, atitinkančiomis naują padėtį.
>
> Mes galėjome kęsti šį neatitikimą iki tam tikro momento, tačiau dabar atėjo laikas, kai mes privalome, pagaliau, likviduoti šitą neatitikimą“ (ten pat, 18, 19 psl.).

---

[1] “Экономические проблемы социализма в СССР”, Valstybinė politinės literatūros leidykla.

[2] Sisteminis kainų mažinimas atitinkamai augant gamybai ir paklausos patenkinimui – sisteminė TSRS ekonomikos sąvybė, kurią pakartoti neįmanoma jokioje kapitalistinėje, feodalinėje ar bet kurioje kitoje vergovinėje ekonomikoje.

Išėmus iš marksizmo politekonomijos Stalino minimas sąvokas, iš jos nieko nebelieka, kartu su visomis iš to marksizmui kylančiomis pasekmėmis. Drauge su „pridėtiniu produktu“ ir kitkuo išnyks ir „pridėtinės vertės“ miražas, kuris atseit egzistuoja ir kurį pasisavina eksploatatoriai, tačiau kurio Stalinas tiesiogiai ir nepaminėjo.

> Iš esmės, Stalinas <u>*tiesiogiai nurodė*</u> į ***metrologinį marksistinės politekonomijos nepakankamumą***: visos jo išvardintos *pirminės kategorijos* neatpažįstamos praktinės ūkinės veiklos procese. To pasekoje, jų *objektyviai neįmanoma pamatuoti*. Todėl jos negali būti įvestos į praktinę buhalteriją nei atskiros įmonės lygmenyje, nei Valstybės plano komiteto ar Valstybės statistikos komiteto lygmenyje.

Socializmo vystymosi problemos TSRS-oje buvo marksizmo pasekmė, ir Stalinas tiesiogiai į tai nurodė savo testamente – „Ekonominėse socializmo problemose TSRS“; maža to, nurodė, neišeidamas už marksizmo terminologijos ir sąvokų aparato rėmų. Jis nepasakė visko tiesiai, kadangi suprato, kad netgi jo gyvenimo pabaigoje atviras išpuolis prieš marksizmą nebūtų suprastas ir priimtas minios-„elito“ tipo tarybinėje visuomenėje, kurios protas kaip ir anksčiau snaudė arba užsiiminėjo niekais MRAK-sistinės dogmatikos ir citatų vėžėse.

Nereikia galvoti, kad Stalinas nesuprato pasekmių, kurias sukeltų marksizmui realizuotas jo pasiūlymas *atmesti sąvokas, paimtas iš Markso „Kapitalo“*; juo labiau, jis negalėjo nesuprasti, kad marksizmo revizija, kurią jis perdavė atlikti ateities kartoms, neapsiribos vien tik „Kapitalu“: tereikia pradėti marksizmo reviziją – ir metodologinė kultūra bus apvalyta nuo marksistinių nesamonių. Neigti šitai – reišktų, tvirtinti, kad Stalinas buvo silpnaprotis, nesuvokiantis nei savo žodžių prasmės (o jis nedaugžodžiavo ir pasverdavo savo žodžius), nei jų paskelbimo pasekmių.

Stalinas, atsisakydamas marksizmo, neapsiribojo vien tik politekonomija. Kai „persitvarkymo“ pradžioje Lenino vardas dar tebebuvo šventas, o naujoji kovos su „stalinizmu“ kampanija buvo pačiame įkarštyje, vienas iš „kovotojų“ už marksizmo grynumą metė Stalino pusėn tokį kaltinimą: savo asmeninio Lenino darbo „Materializmas ir empiriokriticizmas“ egzemplioriaus paraštėse Stalinas paliko kažkokias ironiškas pastabas.

Žvelgiant iš ortodoksalių marksistų (leninistų ir trockistų) pozicijų, tai – baisus idealoginis nusikaltimas, kurio negalima pateisinti. Tačiau žvelgiant iš metodologijos laisvo vystymosi pozicijos, šitos ironiškos pastabos – tai dar vienas Stalino sveiko proto požymis, nors ir netiesioginis, kadangi Stalino kaltintojas savo publikacijoje nepateikė nei „Materializmo ir

empiriokriticizmo“ fragmentų, sukėlusių ironišką Stalino reakciją, nei konkrečių jo komentarų.

Ir tai dar ne viskas: postalininiuose V.I. Lenino raštų rinkinių leidimuose (pvz., PRR 5 leid., 18 t.) „Materializmas ir empiriokriticizmas“ yra atspasudintas pats sau vienas. O štai 3-iajame V.I. Lenino raštų leidime (13 t., Partizdat, 1936 m.), perspausdintame be pakeitimų nuo antrojo, pataisyto ir papildyto leidimo, yra priedas su recenzijomis ir V.I. Lenino priešininkų atsiliepimais, skirtais šios knygos pasirodymui 1909 metų gegužę.

Visi V.I. Lenino priešininkai, kurių nuomonės apie šią knygą pateiktos trečiajame jo Raštų rinkinio leidime, savo laiku buvo ryškios rusiško revoliucinio judėjimo figūros, patys filosofavo ir publikavosi ir, patys būdami kažkurios revoliucionierių dalies intelektualiniais lyderiais, reiškė šios knygos autoriui pretenzijas kaip dėl paties turinio, taip ir dėl turinio dėstymo. Tokiu būdu, Stalino laikais žmogus, studijuojantis marksistinę-leninistinę filosofiją, galėjo susipažinti ir su V.I. Lenino kritikais, ir kadangi jo kritikai toli gražu ne visuomet klydo, prieštaraudami Lenino nuomonei filosofinių problemų klausimu, tai jie galėjo prablaivyti bet kurį mąstantį komunistą-nefanatiką nuo beprasmiško V.I. Lenino stabo garbinimo. Pašalinus J.V. Staliną, sekančiuose leidimuose priešininkų recenzijos ir komentarai prie „Materializmo ir empiriokriticizmo“ V.I. Lenino raštuose nebebuvo publikuojami, kad oponentai netrukdytų lipdyti „pasaulinio proletariato vado“ neklystamumo kulto.

3. Dievas padeda bolševikams

Kitas klausimas, kurį mes išnagrinėsime, tai klausimas apie bolševizmą. Ir pradėsime vėlgi nuo Stalino jaunystės. 1907-ųjų balandžio 30 – gegužės 19 Stalinas dalyvavo V-jame (Londono) RSDDP suvažiavime kaip Tifliso organizacijos delegatas. 1907 m. liepą laikraštyje „Baku proletaras“ Kobos Ivanovičiaus slapyvardžiu buvo publikuotas jo straipsnis „Rusijos socialdemokratinės darbo partijos Londono suvažiavimas (Delegato užrašai)“.

Kaip žinoma, visi suvažiavimai, simpoziumai ir panašūs susirinkimai susideda iš oficialių protokolinių posėdžių ir iš neformalių pokalbių tarp dalyvių per posėdžių pertraukas. Ir daugeliu atveju, tai kas vyksta už tokių suvažiavimų protokolinių renginių rėmų, yra reikšmingiau negu visi jų protokoliniai renginiai kartu paėmus. Suvažiavimų, plenumų ataskaitos, jų renginių stenogramos publikuojamos ir vėliau nagrinėjamos istorikų, o tai, kas vyko neformaliame bendravime tarp dalyvių, daugeliu atveju lieka nepastebėta visuomenės ir tik geriausiu atveju, kažkokiomis nuotrupomis pakliūna į kieno nors memuarus. Tai liečia ir RSDDP Londono suvažiavimą.

Tuo metu jau susiklostė ir nusistovėjo RSDDP pasidalinimas į „bolševikus“ ir į „menševikus“, tačiau partijos suvažiavimai visdar buvo bendri. Straipsnis „RSDDP Londono suvažiavimas“ – tai suvažiavimo darbo nušvietimas, adresuotas paprastiems partijos nariams ir partijai prijaučiančiai visuomenei. Todėl joje ypač svarbu tai, į ką Stalinas norėjo atkreipti partijos daugumos, nedalyvavusios suvažiavime, dėmesį. Jis rašo:

> „Ne mažiau įdomi suvažiavimo sudėtis nacionaliniu požymiu. Statistika parodė, kad menševikų frakcijos daugumą sudaro žydai (žinoma, neskaičiuojant bundininkų[1]), toliau rikiuojasi

[1] Bundas – išvertus iš jidiš „sąjunga“, išskirtinai žydiška kryptis XX a. pradžios socialdemokratijoje. 1898 m. žydų „Bundas“ – vienas iš RSDDP steigėjų pirmajame suvažiavime, po kurio, nuo 1903 m. – „autonominė organizacija“. Nuo 1906 m. atnaujino „autonominės organizacijos“ statusą. 1912 m. 6-oje (Paryžiaus) konferencijoje bundiečiai buvo išmesti iš RSDDP. Po to bundas egzistavo savarankiškai, vykdė kažkokią judo-internasictinę veiklą iki 1917 m.; palaikė Laikinąją vyriausybę po purimo revoliucijos *(vasario revoliucijos laikas buvo priderintas prie judėjų šventės Purimo – skirto senovės Persijos valstybės sunaikinimui);* rėmė kontrevoliucines jėgas po Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos, 1920 m. liovėsi kovoti prieš Tarybų valdžią. *(Kam gi kovoti prieš tą*

gruzinai, toliau rusai. Užtat milžinišką bolševikų frakcijos dalį sudaro rusai, toliau rikiuojasi žydai (neskaičiuojant žinoma, lenkų ir latvių), toliau gruzinai ir t.t. Dėl šito kažkas iš bolševikų juokaudamas pastebėjo (berods drg. Aleksinskis), kad menševikai – žydiška frakcija, bolševikai – grynai rusiška, vadinasi, mums bolševikams nepamaišytų surengti partijoje pogromą[1].

O tokia frakcijos sudėtis yra nesunkiai paaiškinama: bolševizmo židiniai pagrinde yra stambūs pramonės rajonai, rajonai grynai rusiški, išskyrus Lenkiją[2], tuo tarpu menševikiški rajonai, smulkios gamybos rajonai, tuo pat metu yra ir žydų, gruzinų ir t.t. rajonai“ (J.V. Stalinas, Raštai, 2 t., 50 psl.).

Paaiškinimas, kurį pateikė J.V. Stalinas apie tokią specifinę menševikų ir bolševikų frakcijų sudėtį, be priekaištų atitinka marksistinę „proletariškojo internacionalizmo“ dvasią. Tačiau šalia pateiktas drg. Aleksinskio pašmaikštavimas prieštarauja marksistiniam „proletariato internacionalizmui“. Taipogi būtina suprasti, jeigu juokelis yra įterptas į sausą ataskaitos tekstą, tai ataskaita pasimirš anksčiau, negu joje pateiktas pašmaikštavimas. Gali būti kad Aleksinskis taip pajuokavo nesąmoningai. Tačiau neįmanoma įsivaizduoti, kad taip pat nesąmoningai šitokį juoką į ataskaitą apie suvažiavimą įtraukė ir J.V. Stalinas. Įrašė jis ten kur turi būti, tačiau marksistiniame laikraštyje, marksistinėje partijoje jis negalėjo specifinei bolševikų ir menševikų frakcijų sudėčiai pateikti kito, jam žinomo paaiškinimo.

Ką pamiršta visi J.V. Stalino visuomeninės-politinės veiklos aiškintojai – tai kad seminarijoje jį šio bei to visgi mokė, o ko mokė – dauguma jų nežino, nors derėtų. Tam kad suprasti visuomeninę-politinę Stalino veiklą, pradžiai derėtų žinoti, kokias žinias jis įgijo seminarijoje ir kaip jis jas įvertino vadovaudamasis savo moraliai sąlygota savivale.

Iki Tiflisio dvasinės seminarijos, kurioje anksčiau mokėsi ir vienas iš žymesnių XX amžiaus mistikų G. Gurdžijevas (labai įdomi buvo seminarija, jeigu spręsti pagal jos mokinius), Stalinas baigė Gorio dvasinę mokyklą:

Tarybų valdžią? Tuo metu trockistai – judo-internacistai – klestėjo, praktiškai vienvaldžiai kontroliuodami aukščiausius partinius ir – pagal ideologizuotos visuomenės sąrangos principus – centrinės ir vietinės valdžios organus, tame tarpe ir ginkluotąsias pajėgas bei „žydiškojo gestapo“ (VČK) struktūras. T.y. internasictiniam bundui tuo periodu tai buvo „sava valdžia“); ir 1921 m. pasileido, po ko dalis jo narių buvo priimti į RKP(b).

[1] Buvo įvykdytas 1937 m.

[2] Tuo metu įėjo į Rusijos imperijos sudėtį.

„Gorio dvasinės mokyklos auklėtinis Džiugašvilis Josifas ... 1889 metų rugsėjį įstojo į pirmąją mokyklos klasę ir būdamas puikaus elgesio (5) parodė tokius pasiekimus:

Šventoji Senojo Testamento istorija	(5)
Šventoji Naujojo Testamento istorija	(5)
Pravoslaviškas katekizmas	(5)
Apeigų pagal bažnytinį statutą aiškinimas	(5)
Kalbos	
rusų su bažnytine slavų	(5)
graikų	(4)
gruzinų	(5)
Aritmetika	(4)
Geografija	(5)
Dailyraštis	(5)
Bažnytinis dainavimas	
rusų	(5)
gruzinų	(5)“

Atestato fragmentas pateiktas pagal knygą „Josifas Stalinas. Gyvenimas ir palikimas“, išleistą serijoje „Rusiški likimai“. M. „Novator“, 16 psl.

Kaip matome iš atestato, mokėsi Josifas Džiugašvilis gerai, ir popai, dar neprislėgti nei Stalino asmens kulto, nei baimės prieš baudžiamuosius Tarybų valstybės organus, prieš įrašydami puikius pažymius, pirmiau įsitikino tuo, kad jis žino Senojo ir Naujojo testamentų tekstus.

Ir apskritai derėtų žinoti, kad nuomonės apie Stalino kvailumą ir neišprusimą – pagimdytos įširdusių partinių oponentų, visų pirma tų, katrie šliejosi prie „intelektualo“ L.D. Bronšteino (Trockio). Iššaukštintos iki neginčijamos tiesos ir paskanintos gandais apie jo psichinį nenormalumą[1] po 1953 m. jos tapo istoriniu mitu,

[1] Kažkodėl inteligentija nenagrinėja versijos, kad V.M. Bechterevas buvo sunaikintas 1927 m. trockistų būtent todėl, jis nenustatė J.V. Stalinui psichinio susirgimo diagnozės. O juk tokia versija bendrame globaliame-istoriniame kontekste Bechterevo žūtį paaiškina kur kas geriau, negu versija apie jo sunaikinimą J.V. Stalino įsakymu.

viešpataujančiu tuščiakalbės, politiškai ir istoriškai *išties neišprususios ir globaliai nerūpestingos* inteligentijos terpėje. Tačiau šio mito nepatvirtina prisiminimai tų, kam teko daugelį metų dirbti ir drauge su Stalinu spręsti praktinius klausimus: aviakonstruktoriaus A.S. Jakovlevo, artilerinių sistemų konstruktoriaus V.G. Grabino, karo vadų – G.K. Žukovo, N.G. Kuznecovo, A.E. Golovanovo ir daugelio daugelio kitų[1].

Skirtingi žmonės gali vienodai žinoti apie vieną ir tą patį dalyką, tačiau tas bendras žinias suprasti ir vertinti jie gali visiškai skirtingai. O tarp tekstų, už kurių žinojimą Josifas Džiugašvilis, dar būdamas paaugliu[2], gavo puikius pažymius yra ir tokių:

„Neduok už palūkanas savo broliui *(pagal kontekstą gentainiui – judėjui)* nei sidabro, nei grūdų, nei ko nors kito, ką galima duoti už palūkanas, svetimšaliui *(tai yra nejudėjui)* duok už palūkanas,

---

Dykinėjantiems ir veltėdžiaujanties subjektams, nežinantiems daugelio dalykų, atrodo beprotiškas ir neteisingas elgesys to, kas apie juos žino, bet dėl kažkokių priežasčių nemato būtinybės apie juos kalbėti tiesiai arba paaiškinti visus savo veiksmų motyvacijos sluoksnius. Jeigu jie nebūtų dykinėtojai, matytų ir žinotų, suprastų tai, ką matė ir žinojo, suprato Stalinas, tuomet jie būtų visiškai kitos nuomonės ir apie jo psichinės sveikatos būklę, ir apie tėvynainės bei užsienio psichiatrijos ir psichoanalitikos būklę, ir apie mūsų visuomenės ir ypač inteligentijos dorovinės sveikatos būklę.

14-ojo J.V. Stalino Raštų rinkinio pratarmėje R. Kosolapovas parašė tokią pastraipą:

„Lenktyniaudami Stalino šmeižime, „demokratai“ galiausiai nusileido iki pasažų apie menamą jo nepakaltinamumą. Neminėsiu čia atskirų rašytojų ir publicistų, kurie mankštinosi šiame bare iki visiško sąžinės praradimo. Tačiau žymų vaidmenį šiame šabaše suvaidino ir mokslininkai, visų pirma akademikė N. Bechtereva, žymaus rusų gydytojo anūkė, kuri 8-ojo dešimtmečio pabaigoje leido sau pareikšti, kad jos senelis po medicininės Stalino apžiūros pavadino jį paranojiku ir dėl to buvo nunuodytas. „Tai buvo tendencija apskelbti Staliną bepročiu, tame skaičiuje naudojantis ir atseit mano senelio pasisakymais, – paneigia save Natalija Petrovna 1995-ais metais, – tačiau jokio pasisakymo nebuvo, kitaip mes būtume žinoję. Senelį iš tiesų nunuodijo, tačiau dėl kitko. O kažkam prireikė šitos versijos. Mane pradėjo spausti ir aš turėjau patvirtinti, kad taip ir buvo. Man sakė, kad jie *(kas tie „jie“? – mūsų klausimas cituojant)* išspausdins, koks Bechterevas buvo drąsus žmogus, ir kaip žuvo, narsiai vykdydamas savo gydytojo pareigą. Kokią gydytojo pareigą? Jis buvo puikus gydytojas, kaip jis galėjo išeiti iš ligonio ir pasakyti, kad šis – paranojikas? Jis negalėjo to padaryti.“ („Argumenty i fakty“, 1995. Nr. 32, 2-3 psl.)“.

[1] Nepatvirtina šio mito ir jo užsieniečių priešininkų nuomonė, dalis kurių buvo priversti tapti jo sąjungininkais. Nei Hitleris, nei Čerčilis, nei Ruzveltas negalėjo sau leisti ir nelaikė jo nei kvailiu, nei neišprusiusiu vidutinybe, o vertino jį kaip žymų valstybės vadovą ir globalios politikos reikalų meistrą.

[2] Palyginimui – pasidomėkime, ką žino, kuo domisi, į ką gilinasi šiandieniniai mūsų „tyneidžeriai“.

kad tavo viešpats dievas *(tai yra velnias, jeigu sąžiningai žiūrėti į rekomendacijų esmę)* palaimintų tave visame, kas daroma tavo rankomis žemėje, į kurią tu eini, kad valdyti ją *(tai liečia ne tik senovę ir ne tik senovės žydams pažadėtą Palestiną, kadangi paimta ne iš iššifruoto vienintelio ligos istorijos įrašo, rasto kasinėjant senovinės psichiatrinės liekanas, o iš masiškai leidžiamos knygos, platinamos visų Bažnyčių ir dalies „inteligencijos“, kaipo amžinos, atseit duotos iš Aukščiau, tiesos)*“ (Pakartoto įstatymo knyga, 23:19, 20). „Ir viešpatausi virš daugelio tautų, o jos virš tavęs neviešpataus“ (Pakartoto įstatymo knyga, 28:12). „Tuomet svetimšalių sūnūs *(tai yra sekančios nejudėjų kartos, kurių protėviai sulindo į iš anksto žinomai neišbrendamas skolas palūkininkų-bendratikių genčiai)* statys tavo sienas *(taip dabar daugelio arabų-palestiniečių gyvenimas priklauso nuo galimybės važinėti darban į Izraelį)* ir jų karaliai tarnaus tau *(„Aš – karalių žydas,“ – paprieštaravo vienas iš Rotšildų į nesėkmingą jam skirtą komplimentą: „Jūs – žydų karalius“)*, kadangi savo pyktyje aš tave žudžiau, bet savo malonėje aš būsiu maloningas tau. Ir bus tavo vartai atviri, neužsivers jie nei dieną, nei naktį, kad tau būtų nešami tautų turtai ir atvedami jų valdovai. Nes tautos ir karalystės, kurios nenorės tau tarnauti, žus, ir tokios tautos bus išnaikintos“ (Izajo kn., 60:10 – 12).

Krikščioniškos Bažnyčios tvirtina, kad šita bjaurastis yra šventa ir įkvėpta Dievo, o Naujojo Testamento kanonas, patyręs cenzūrą ir redagavimą dar iki Nikėjos susirinkimo (325 m.), Kristaus vardu patvirtina jos galiojimą iki amžių pabaigos:

„Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.“ (pgl. Matą, 5:17, 18).

Jeigu vertinti iš juridinės pusės, tuomet tai kas aukščiau pateikta – rasizmo propaganda, o visiems kitiems dalykams, neskaitant rasizmo, pasireiškus kokioje nors vienoje valstybėje šiandien, yra apibūdinama žodžiais „totalitarinė visuomenė“, „totalitarinė diktatūra“, „nacizmas“, „fašizmas“ ir pan. Tačiau tam kad apibūdinti šitą reiškinį globaliu mąsteliu – antvalstybinėje valdymo sferoje – įprastas euro-

amerikoniškos kultūros politinis leksikonas neturi tinkamų terminų. Mes tai įvardijame konkrečiai: judaistinis internacizmas, siono-internacizmas, ŽYDAVIMAS[1] (o vertinant „krikščionių bažnyčias“ – antikrikščionybė: atitinkamai, kiekvienas bažnytinis hierarchas – smulkus antikristas).

Tačiau XIX amžiaus pabaigoje daugelis besimokančių seminarijose nebuvo lojalūs tokiai bjaurasčiai[2], ir ieškodami alternatyvos šiam globaliam elitariniam-„vergoviniam“ projektui – rasinės mažumos civilizacijos parazitavimo Žemės gamtos ir daugumos žmonių darbo sąskaita, jie ateidavo į revoliucines partijas, siekusias organizuoti žmonijos gyvenimą kitais principais. Tačiau istoriškai realiai visas be išimties partijas kontroliavo biblinio projekto šeimininkai, jeigu ne struktūriškai (per savo paskirtus asmenis ir samdinius vadovybėje), tai bestruktūriškai: per partines idealogijas.

Pastarasis dalykas marksistinėse partijose pasireiškia „esminio“ marksizmo filosofijos klausimo beprasmybe praktikoje, vertinant jį iš visuomenės valdymo ir savivaldos organizavimo uždavinio pusės[3] ir tuo, kad neįmanoma susieti jo politekonomijos (dėl jos metrologinio nepakankamumo) su gamybos ir paskirstymo mikro- ir makroekonominiuose lygiuose savireguliacijos valdymo praktika. Ši marksizmo ypatybė ne atsitiktinė, ne nuoširdus, bet klaidingas paklydimas, kilęs iš jo kūrėjų įsitikinimų[4], o biblinio globaliosios civilizacijos sąrangos projekto šeimininkų klastos pavyzdys, kurį perprasti ir įveikti sugebėjo toli gražu ne visi iš tų, kas nuoširdžiai siekė (ir tebesiekia) pertvarkyti visuomeninį gyvenimą kitais principais.

Tačiau jau ir pats atsisakymas toliau laikytis biblinės bjaurasties, vertas ainių pagarbos, o ne pasmerkimo už, atseit, bedievystę, kuo juos kaltina tie, kas šiandien bando atgaivinti visuomenėje šitos bjaurasties bedievišką kultą.

---

[1] Atitinkama, visi biblinių kultų tarnautojai visose valstybėse yra užsiėmę totalitarinės judėjiško rasizmo diktatūros įvedimu. Ir tame nėra skirtumo tarp Romos popiežiaus; Maskvos ir visos Rusijos patriarcho; visų armėnų katalikoso; pagrindinio Rusijos rabino Adolfo Šajevičiaus, kuris veidmainiškai vapa apie rusiško nacizmo pavojų, pats būdamas užkietėjęs žydų internacistas; pagrindinio Izraelio rabino Adino Štainzalco ir kitų smulkesnių hierarchų, ganančių skirtingų konfesijų *nesusimąstančių apie Dievą tikinčiųjų bandas.*

[2] Ko nepasakysi apie šiandieninius seminarijų ir dvasinių akademinių studentus, esančius įsitikinusiais niekšais su iškreipta dorove, pasekoje jų bedieviško palaikymo tos nuomonės, kad šita bjaurastis perduoda tikrąją Dievo Tvarkos Atvėrimo išraišką

[3] Palyginkite su tiesia ir aiškia esminio filosofijos istorijos klausimo formuluote, pateikta E.B. Teiloro.

[4] Šito teiginio pagrindimas neįeina į šių užrašų tematiką.

Kalbant apie pačią marksistinę partiją, tikrieji marksistai joje kaip tik ir buvo menševikai, o bolševikai buvo į marksistinį judėjimą įtraukti rusiški šito globalaus projekto priešininkai; be to, tarp jų buvo ir žydų (ryškiausias pavyzdys tarp partinių ir valstybinių TSRS veikėjų – L.M. Kaganovičius. L.M. Kaganovičių galima peikti dėl vienokių ar kitokių klaidų, asmeninių trūkumų, tačiau jo neįmanoma apkaltinti nebolševizmu[1] nei iki1917 m., nei vėliau – iki jo dienų galo: žr., jo „Atminimo užrašus“; ir juo labiau, būtina pasakyti jam ačiū, už nepriekaištingo geležinkelio transporto darbo organizavimą Didžiojo Tėvynės karo metais). Marksizmas gi niekuomet nepasisakė ir šiandien nepasisako prieš biblinį projektą, o yra paskirtas būti jo naujuoju kultūriniu kiautu – epochoje, kai tradiciniai bibliniai magiški-ritualiniai kultai neteko savo įtakos gyventojų masėms ir apsinuogino jų pasaulėžiūros nepakankamumas, melagingumas ir veidmainystė (filmo „Šventojo Jorgeno šventė“ pagrindas – gyvenimo tiesa, privesta iki grotesko).

Jeigu Stalinas būtų buvęs lojalus biblinei bjaurasčiai, judėjiškam internacizmui, tuomet jis būtų tapęs popu, kaip ir dauguma seminarijų bei dvasinių akademijų absolventų, įskaitant ir šiandieninę hierarchų kartą. Tačiau jis buvo vienas tų, kas jos atsisakė ir nusprendė pašvęsti savo gyvenimą jos nuvainikavimui ir išnaikinimui. Nuo vaikystės detaliai žinodamas „šventųjų“ raštų – Senojo ir Naujojo testamentų esmę, suprasdamas jų sociologinę žmonijos nekentimo prasmę kaip *nepriimtiną istorinio vystymosi programos dirbančiųjų daugumai* bei politinį ateities scenarijų, jis Aleksinskio pajuokavimą straipsnyje „RSDDP Londono suvažiavimas“ pateikė apgalvotai ir vietoje. Pats Stalinas tai darydamas nejuokavo, o atskleidė savo tikrąjį bolševizmą, globaliosios politikos veikloje.

> Objektyviai istoriškai, pateikdamas šį pašmaikštavimą, jis jau 1907 m. suteikė bolševizmui globalią politinę reikšmę. Tai padarė būtent Stalinas, tuo metu dar mažai kam žinomas, o ne kas nors kitas iš pripažintų komunistinių partijų lyderių. Ir tai – globalios politinės reikšmės suteikimas bolševizmui – istoriškai nebeatšaukiamas politinis rezultatas.

[1] „Aš toliau nebecharakterizuosiu kitų CK narių asmeninių savybių. Tik priminsiu, kad spalio mėnesio epizodas su Zinovjevu ir Kamenevu (spaudoje paviešino sprendimą apie ginkluotą sukilimą ir laikinosios vyriausybės nuvertimą: mūsų pastaba cituojant), žinoma nėra atsitiktinis, tačiau jis taip pat nelabai gali būti keliamas kaip asmeninė jų kaltė, kaip Trockiui nebolševizmas“ (V.I. Leninas, „Laiškas suvažiavimui“, 2 dalis).

Jeigu „spalio epizodas“ ir „nebolševizmas“ negali būti keliami kaip asmeninė kaltė, tai gali reikšti tik vieną: įvardinti tuometinio CK nariai buvo zombiai, kurie vykdė ne savo valią, kadangi tokios neturi.

Į kitokį istorinį scenarijų, negu globalaus darbo žmonių bolševizmo pasipriešinimo globaliam rasiniam parazitų menševizmui scenarijus, Stalino cituojamas „juokas“ neįsipaišo: juose jis praranda bet kokią politinę prasmę ir visuomeninę reikšmę.

Tai yra, Stalinas jau jaunystėje buvo tikras bolševikas, aukščiau apibrėžtaja žodžio „bolševizmas“ prasme, ir liko ištikimas bolševizmui iki savo dienų pabaigos. Nepaisant to, kas nors gali laikytis nuomonės, kad J.V. Stalinas asmeniškai nebuvo toks toliaregis taip taikliai savo jaunystės straipsnyje panaudodamas aptarinėjamą „juokelį“. Esą, atsitiktinai, taip „savaime“ gavosi dėl jo nekultūringumo[1] ir neapgalvojimo, o mes atgaline data prirašinėjame ganėtinai „vidutiniškam mąstytojui ir tamsuoliui“ (lyginant su Leninu, Trockiu ir kitais partiniais intelektualais) tai, ko jis net mintyse niekada neturėjo.

Tokia nuomonė turi teisę egzistuoti, ir ji skamba įtikinamai ateistinėje, materialistinėje pasaulėžiūroje. Tačiau jeigu žmogus nėra ateistas, tiki Dievu, o gal tiesiog yra linkęs į neapibrėžtą misticizmą arba tiki į Dievą, tai tokia nuomonė jam neatrodys įtikinama. O tam, kad „atsitiktinių“ sutapimų seka taptų pilnesnė ir įtrauktų ne tik žemiškus reikalus, dera priminti, kad vardas „Visarionas“ išvertus iš graikų reiškia „Suteikiantis gyvybę“[2].

Kaip praeityje buvo priimta rašyti, „Josifas, Visariono sūnus“[3] reiškia „Josifas, Suteikiančio gyvenimą sūnus“ – tai žodžiai žemiškosios kalbos, bandančios žemiškiems santykiams perteikti tai, kam nėra analogų visuomenės gyvenime. Ar nuo tokio J.V. Stalino anketinių duomenų ir jo visuomeninės – politinės veiklos sutapimo tikintiesiems ir mistikams neperbėgs šiurpas per nugarą? – juo labiau, jeigu jie smerkia jo veiklą ir nelaiko bedieviška bjaurastimi tą biblijinę doktriną, prieš kurią stojo seminaristas *Josifas, Suteikiančio gyvybę sūnus,* susipažinęs su ja besimokymdamas dominuojančios ir viešpataujančios bažnyčios mokslo įstaigose.

---

[1] „Kultūringi“ žmonės, sudarantys „padorią visuomenę“, apie žydus negatyvia prasme nekalba.

Biblinėje kultūroje tai yra būtent taip. Tačiau iš kur tokio požiūrio šalininkai ištraukė, kad biblinė kultūra – geriausia įmanoma ir apskritai vienintelė egzistuojanti kultūra. Žmonių, o ne žmogiagyvių, kultūroje darbais ir veiksmais išreiškti neigiamą požiūrį į biblinį projektą: sukurti globalią „elitinę“-vergovinę antižmogišką valstybę, – vienas iš žmogaus vertybinių rodiklių, nepriklausomai nuo to, ar žmogus kilęs iš žydų ar ne.

[2] Stalinas, reikia manyti, tai žinojo, kadangi dar Gorio dvasinėje mokykloje iš graikų kalbos turėjo keturis.

[3] Šiuolaikinė tėvavardžio forma, pasibaigianti „-ovičius“, oficialiuose dokumentuose buvo mažai vartojama.

Žinoma, žmogaus susupratimas yra ribotas. Kiek giliai Aleksinskio „pokšto“ prasmę suprato Stalinas, tiek būdamas 29 metų (1907 m.), tiek 1945 m., kai spaudai buvo ruošiamas pirmasis jo Raštų tomas, yra klausimas, į kurį atsakymas nežinomas.

Tačiau tikrovėje nėra kito globalaus politinio scenarijaus, kuriame pateiktas „pokštas“ turėtų gilią globalią strateginę prasmę ir politinę reikšmę, išskyrus mūsų aptartą priešpriešos tarp visų tautų darbininkų bolševizmo ir rasinio tarptautinių parazitų menševizmo.

Tai reiškia, kad jeigu asmeniškai Stalinas ir nesuprato jo prasmės, tai jis buvo vadovaujamas iš Aukščiau, ko pasekoje „drg. Aleksinskio pokštas“ pateiktas straipsnyje „Partijos Londono suvažiavimas“ ir įsirašė labai gilia prasme į globalųjį istorinį priešpriešos tarp darbuotojų bolševizmo ir rasinio parazitų menševizmo scenarijų. Kas kam priimtina: Stalinas arba „velniškai toliaregis“ valdžios trokštantis maniakas, arba iš Aukščiau vadovaujamas vienas geriausių XX amžiaus žmonių, – kiekvienas tegu nusprendžia pats.

„Drg. Aleksinskis“ savo pokšto esmės iš tikrųjų nesuprato, ir nebuvo vadovaujamas iš Aukščiau, dėl ko bolševikų partiją paliko dar iki 1917 m., o po revoliucijos tapo baltuoju emigrantu. Apie Staliną to pasakyti negalima.

Jeigu pripažinti biblinę doktriną iš tiesų šventaja, apie jį galima tarti, kad jis demonas (demono Daniilo Andrejevo – „Rožės pasaulio“ autoriaus nuomone), pragaro vaisius ir pan. Bet kodėl gi Dievui priskirti kaip Jo Atvėrimus, tas BIBLINES bjaurastis, kuriomis gyvenime bjaurisi patys žmonės? Ir kodėl, jas nurodžius žmonėms, pastarieji taip ir lieka joms ištikimi, jų egzistavimą šventųjų raštų tekstuose vadindami „Aukščiausiojo tikslų nepažinumu“, bet tuo pačiu pamiršdami, kad „Dievas nėra nesandaros dievas, bet taikos. Taip yra visose šventųjų bažnyčiose“ (Naujasis Testamentas, Paulius, 1-as Korintiečiams, 14:33); „Iš tiesų, Dievas neliepia bjaurasčių! Nejaugi jūs imsite kalbėti apie Dievą tai, ko jūs nežinote?“ (Koranas, 7:27 sura).

Aukščiau pateiktame jaunystės eilėraštyje Stalinas iš esmės pasisakė apie savo lojalumą **Dievo sumanymui kaip tokiam** ir *pagarsino pasirinktąją savo gyvenimo misiją.*

Kaip žinome, nors iš sąžinės, nors iš Naujojo Testamento, nors iš Korano, tikėjimas Dievu ir kreipimasis į Jį malda gali būti asmeniniai ir slapti. Ir jeigu Josifas Džiugašvilis sąmoningai prisiėmė vykdyti savo misiją pagal

Sumanymą[1], tai jis juk neprivalėjo visiems viešai reikšti savo religijos principų, arba išreikšti juos kažkokiu ritualu (juo labiau visuomenėje, kurioje viešpatauja ateistinė marksistinė pasaulėžiūra). Tačiau kaip liudijo daugelis, kas dirbo su juo karo metais, Stalinas kartais sakydavo: „Dievas padeda bolševikams“. Tai – tikra tiesa: **Dievas padeda bolševikams eiti link komunizmo.** O ginčyti Stalino santykių su Dievu tikrumą – tai ne žemiškojo žmonių teismo reikalas, juo labiau ne tema laisvalaikio plepalams[2]. Bet kuriuo atveju, Stalinui, jeigu spręsti iš jo visuomeninės-politinės veiklos ir raštiško palikimo, buvo vadovaujama[3], o **„Dievas neveda neteisių žmonių“.**

Prieš šituos žodžius vienoje Korano vietų sakoma: „Tie kam buvo duota nešti Torą, o jie jos nenešė, panašūs į asilą, kuris neša knygas. Vargas tiems, kurie melu laikė Dievo apreiškimus!“ (62:5 sura). Tai – trumpas anksčiau pateiktos Biblinės doktrinos jos realiame istoriniame pavidale įvertinimas, duotas paskutiniame Atvėrime iš Aukščiau. Ir kad jau mes kreipėmės į Koraną, teks nuliūdinti kai kurių tautų, laikančių save musulmonais, atstovus patyrusius *atseit nemotyvuotas* represijas Didžiojo Tėvynės karo metu.

J.V. Stalinas mini Koraną Raštų rinktinės antrajame tome, 29 psl., ir mini jį tame pačiame prieštaros tarp visų tautybių darbininkų bolševizmo ir rasinio tarptautinių parazitų ir jų pakalikų menševizmo kontekste. Paminėjo jį nekrologe „Drg. G. Telijos atminimui“, publikuotame laikraštyje „Dro“ („Laikas“) Nr. 10, 1907 m. kovo 22, pasirašydamas „Ko...“. Nekrologas buvo publikuotas gruzinų kalba. Tačiau 1945-1946 m. ruošiant Stalino Raštų leidimą jis nebuvo pamirštas ir jį išvertė į rusų kalbą. Kaip žinoma, J.V. Stalinas ne viską, ką buvo parašęs jaunystėje gruziniškai, leido versti į

[1] Apie šios misijos turinį kalba aukščiau pateiktas jo jaunystės eilėraštis.

[2] Šiame kontekste labai reikšmingas Stalino dukters – Svetlanos Alilujevos (Светлана Аллилуева) liudijimas. 2001 m. kovo 7 NTV kanalas laidoje, skirtoje Artiomo Boroviko (Артём Боровик) žūties aviakatastrofoje 2001 m. kovo 7 metinėms, pateikė ištrauką iš jo pokalbio su S. Alilujeva. Pateiktojo pokalbio fragmento esmė tokia:

Kai Svetlana dar buvo mergaitė, ją auklėjo, kaip tuomet buvo priimta, „antireligine dvasia“: mokė, kad jokio Kristaus nebuvo, panašiai, kaip M.A. Bulgakovo „Meistre ir Margaritoje“ M.A. Berliozas diegė tokią mintį I. Benamiui (Bezdomnyj). Tačiau J.V. Stalino bibliotekoje buvo įvairių autorių knygų apie Jėzų Kristų, ir Svetlana jas matė. Ji paklausė tėvo, kam gi šitos knygos, jeigu jokio Kristaus nebuvo? Į ką tėvas jai atsakė, kad buvo toks žmogus – Jėzus Kristus, kuris paliko žmonėms savo mokymą.

Kuomet ji savo auklei pareiškė, kad Kristus buvo, - toji ėmė prieštarauti, kad nebuvo jokio Kristaus, kad visa tai prasimanymai, kaip ir reikalavo to meto „pedagogika“. Į tai Svetlana atsakė: tėtis sakė, kad buvo. Po šito auklė jau ir nebežinojo, ką ir kaip besakyti...

[3] „Buvo vadovaujama“ nereiškia „buvo šventasis, kuriam nėra dėl ko papriekaištauti“.

rusų kalbą: pavyzdžiui, kai po karo susiformavo iniciatyvinė grupė, sumaniusi išversti ir publikuoti rusų kalba Stalino jaunystės eilėraščius, kaip dovaną jam 70-mečio proga, jis šito neleido, nors vienas jo jaunystės eilėraščių dar iki 1917 m. buvo įtrauktas į gruziniškus mokyklinius vadovėlius (į „Gimtąją kalbą“ jaunesnėms klasėms). O štai nekrologas, skirtas jaunystės draugo atminimui, nepasimiršo ir buvo publikuotas pusės milijono tiražu partijos bei Tarybinės valstybės vadovo Raštų rinkinio sudėtyje.

G. Telija buvo paprastas žmogus. Gimė Gruzijos kaime neturtingo valstiečio šeimoje. Persikraustė uždarbiauti į miestą. Parsisamdė tarnauti kažkokiai šeimai Tiflise. Čia išmoko kalbėti rusiškai, skaityti ir rašyti. Skaitė daug. Tačiau jis nelaikė savo gyvenimo tikslu būti tarnu, todėl įsidarbino į geležinkelio dirbtuves, stalių cechą. Čia jis tapo socialdemokratu, darbininku aktyvistu. Dalyvavo kuriant pogrindines tipografijas, buvo areštuotas, galėjime pasigavo džiovą, kuri vėliau ir nuvedė jį į kapus[1]. Po pusantrų metų pabėgo iš kalėjimo ir vėl ėmėsi nelegalios partinės veiklos. Išvardijęs tai, Stalinas rašo:

> „Tuo metu partijoje vyko skilimas. Drg. Telija tuomet prisišliejo prie menševikų, tačiau buvo visiškai nepanašus į tuos „valdiškus“ menševikus, kurie menševizmą laiko „koranu“, o save – tikratikiais, o bolševikus – giaurais. Telija nepanašus į tuos, „pažangiuosius“ darbininkus, kurie vaizduojasi esą „socialdemokratais nuo gimimo“ ir, būdami visiški neišprusėliai, savimyliškai šaukia: mums žinių nereikia, mes – darbininkai. Būdingas Telijo bruožas buvo tai, kad jis neigė frakcionistinį fanatizmą, visa savo esybe niekino aklą mėgdžiojimą ir iki visko norėjo prieiti savo protu“ (Stalinas, Raštai, 2 t., 29 psl.).

Toliau Stalinas praneša, kad Telija, perskaitęs bolševikinių ir menševikinių lyderių kūrinius, apgalvojęs jų prasmę ir sugretinęs perskaitytą su gyvenimu, įsitikino, kad asmeniškai jis – bolševikas. Po to jis iki savo trumpo gyvenimo galo dirbo tam kad įgyvendinti bolševikinius idealus.

I.L. Buničius (И.Л. Бунич), savo laiku pagarsėjusios knygos „Partijos auksas“ autorius, parašė ne tik ją. Tarp jo knygų yra ir „Operacija „Audra“ arba klaida trečiajame ženkle[2]“ (M. „Oblik“, 1994 m.), kurioje jis bando

[1] Kaip žinoma, daugelis TSRS priešininkų priešpastato carizmo epochos kalėjimus vos ne kaip sanatorijas, lyginant su tarybinės epochos kalėjimais ir lageriais.

[2] Šitas pavadinimo papildymas apie „klaidą trečiajame ženkle“ sąlygotas to, kad pagal Buničiaus to meto globaliosios politikos scenaristikos supratimą, Stalinas klydo manydamas užpulti Hitlerį trečiąją dieną po to, kai Hitleris užpuls Čerčilį, ko

įrodyti tą patį, ką ir V. Suvorovas-Rėzūnas (В. Суворов-Резун) „Ledkirtyje“ ir „Dienoje „M“ “, tik su nuorodomis į tarybinius archyvus. Skaitė I.L. Buničius pirmąjį Stalinio Raštų tomą, ar ne, bet jo „Operacijoje „Audra“ “ yra dviprasmiška frazė. Negalima atmesti, kad keldamas beprasmiškas anti-Stalinizmo emocijas, I.L. Buničius, pats to nesuprasdamas, išplepėjo pačią svarbiausią XX amžiaus asmens paslaptį: „Diktatoriaus arba IMAMO (išskirta mūsų, o ne Buničiaus) pareigos TSRS nenumatytos“ („Operacija „Audra“ “, 2 t., 508 psl.). Šita frazė būtų dar tikslesnė, jeigu ją pratęstų žodžiai: „marksistinio projekto vadovų akimis.“

I.L. Buničius Stalino asmenyje išvydo ne tik diktatorių, kuo jį mato daugelis laikančių save inteligentais, bet ir imamą – dvasinį lyderį koraninėje kultūroje, neigiančioje biblinį projektą apskritai ir jo marksistinę modifikaciją atskiru atveju. Jeigu tai – istorinė tiesa – slapta vieno iš musulmoniškų sufijų ordinų informacija, tuomet dainos žodžiai „vyksta liaudies karas, šventasis karas“ («идет война народная, священная война») įgauna dar vieną prasmę: **slaptasis imamas Stalinas atsistojo džihado vadovybės priekyje.** Patinka „tikratikiams“ musulmonams šitoks tvirtinimas ar ne, neobjektyvu, jeigu spręsti pagal Stalino politikos kryptį, jis buvo imamas neįstatytas į ritualų rėmus.

---

pasekoje visa Europa turėjo atsidurti TSRS sudėtyje. Tačiau priešingai šiems lūkesčiams ir ketinimams, Hitleris užpuolė TSRS ir pasienio kautynėse sunaikino dar nepasiruošusią mūšiams tarybinės kariuomenės grupuotę.

Tikrovėje Stalinas ruošė šalį abiems Vokietijos agresijos variantams: ir tam, kad Hitleris užpuls Didžiąją Britaniją, ir tam, kad Hitleris užpuls TSRS. Antruoju atveju jis neatmetė ir ginkluotųjų pajėgų sutriuškinimo galimybės vakarinėse apskrityse. Ir tam kad išvengti galimų pasekmių, nutolusiuose nuo karinių veiksmų teatro šalies rajonuose, už Vokietijos aviacijos pasiekiamumo ribų, iš anksto, t.y. dar iki karo pradžios buvo paruoštos energetinių ir transporto komunikacijų sistemos, nuliniai pramoninių pastatų ciklai ir pan., kas ir leido evakuoti pramonę iš vakarinių sričių ir vydytigamybą „tuščime lauke“, kur jau buvo atvesta viskas, kas būtina pramonės darbui (Žr. Levas Isakovas „Stalino genijus“ – žurnale „Jaunoji gvardija“ nr 11-12, 1998 m.). Būtent dėl to TSRS galėjo 1942 m. antrą kartą apsiginkluoti po karinės ir gamybinės 1941 m. vasaros katastrofos.

Laikantis išankstinio nusistatymo, kad Stalinas – gudrus ir žiaurus išsišokėlis, bet niekaip ne valstybės žmogus, žynys ir vadas viename asmenyje, kokių buvo nedaug per visą pamenamą istoriją, Buničius įtikėjo Stalino klaida ir jam toptelėjo išnagrinėti galimą globalios politikos scenarijų, kuriame Hitleris nutrauktų santykius su savo globėjais bei jų šeimininkais ir užpultų Didžiąją Britaniją (Operacija „Jūrų liūtas“), o Stalinas nepultų Vokietijos nei trečiąją, nei per sekančias dienas. Šis variantas kur kas įdomesnis, negu V. Rezuno ir I. Buničiaus išsigalvojimai apie operaciją „Audra“, kuriai už akių užbėgo TSRS užpuolimas pagal Barbarosos planą, jeigu suprasti, kad globaliuoju bolševizmo priešininku yra ne istoriškai beperspektyvus trumpalaikis germaniškasis nacionalvadizmas, o į kultūrą įaugęs tris tūkstantmečius valdantis judėjiškasis internacizmas.

L.D. Bronšteinas (Trockis), kurio pasaulėžiūroje nebuvo vietos Dievui, ko pasekoje – *jo akimis – Žemėje negali būti ir žmonių, vadovaujamų Dievo,* išsireiškė dar konkrečiau, išvydęs Stalino asmenyje *žmogų-Dievo personifikaciją,* be to, personifikaciją ne Biblijos nikėjiškų bažnyčių, o Korano Dievo:

> „Stalinizmo religijoje Stalinas užima dievo vietą su visais jo atributais. Tačiau tai ne krikščioniškasis dievas, kuris ištirpsta Trejybėje. Trejybės laikus Stalinas seniai paliko praeityje. Tai greičiau – Alachas, – nėra Dievo, išskyrus Dievą – kuris pripildo visatą savo begalybe. Jis santaka, kurioje viskas jungiasi. Jis viešpats kūniškas ir dvasinis pasulio, kūrėjas ir valdytojas. Jis visagalis, visamintis ir visamylįs, mielaširdingas. Jo sprendimai neišmatuojami. Jis turi 99 vardus“ (L.D. Trockis. „Stalinas“, M., „Terra“, 2 t., 155 psl., cituojamo leidinio orfografija).

Pateiktoje citatoje reikšminga ir ta aplinkybė, kad Trockis, paminėjęs „Trejybę“ ir „krikščioniškąjį dievą“, nė žodžio nepasakė apie Korano Dievo, kurio Užmanymą jam personifikuoja J.V. Stalinas, prieštaravimus su paties L.D. Bronšteino judėjišku dievu.

Po šito, tiems kas nepatenkintas tradiciškai musulmoniškų TSRS tautų represijomis karo metais dera palyginti su šariatu:

> **Ką reikia daryti tikram imamui, jeigu vis ėmėsi vadovauti džihadui, o tarsi musulmoniška dvasininkija elgiasi dviprasmiškai arba tiesiogiai padeda priešui; o minia, laikanti save musulmonais, paklūsta dvasininkijai, priešingai negu REIKALAUJA KORANIŠKASIS TIKĖJIMO MOKYMAS, kad musulmonas pagal savo sąžinę paklūstų Dievui, o ne kam bebūtų iš žemiškųjų šeimininkų?**

Ir tai dar vienas „mistikos“ Stalino biografijoje aspektų: nekrologe „Drg. G. Telijos atminimui“ priešpastatomas menševizmas ir bolševizmas. Yra dvi pusės, ir vienai jų – menševizmui – Stalinas nepripažįsta atitikimo Koranui tame, ka ji daro; o kitai – bolševizmui? – jis apie tai nutyli: tam, kuris geba matyti reikalus tokius, kokie jie yra, nereikalingi klyksmai „Alach akbar!!!“[1] per šimtą mylių aplinkui. – Iš tiesų didis!

[1] „Dievas didis!“ – arabiškai, tačiau arabų kalbos dauguma ne arabų kilmės musulmonų nesupranta, dėl ko daugelis iš jų prilygsta papūgoms, nors Koranas – tiesa ir garbė Tam, Kas jį atsiuntė.

Dievas didis, o bolševimo sociologija sutaria su koraniškaja ir Kristaus evangeliškaja (o ne Naujojo Testamento kanonais).

Tačiau pateiktoje menševizmo charakteristikoje menševikai Stalino akimis – netikėliai-giaurai, t.y. šalininkai biblinės doktrinos, sukurtos iškraipant Toros Atvėrimus, perduotus visiems per Mozę, ir **Dievo Karalystės Evangelijos**[1] Atvėrimus, perduotus per Kristų. Jeigu tuometiniai Rusijos bolševikai ir nebuvo nepriekaištingi tikratikiai, dėl savo rėmimosi marksizmu, tai vistiek jie arčiau tikrojo tikėjimo pagal savo gyvenimiškus idealus – dirbančiųjų daugumos idealus[2] – kuriuos siekė įgyvendinti.

Nekrologuose nejuokaujama, tačiau Stalino pateiktas menševizmo ir bolševizmo palyginimo pagal santykį su Koranu vaizdingumas, objektyviai istoriškai įsistato į tą patį globalųjį priešpriešos scenarijų tarp dirbančiųjų daugumos bolševizmo ir menševizmo parazitų, palaikančių *Biblinę doktriną, kuri iš tikrųjų Korane yra smerkiama kaip Dievo atsisakymas.*

Atrodytų, tokiame pačiame nekrologo „Drg. G. Telijos atminimui“ kontekste galima buvo pasakyti, kad „tie „valdiški“ menševikai, kurie laiko save šventesniais už Romos popiežių...“ Juk idioma apie „Romos popiežiaus šventumą“ daug būdingesnė biblinei kultūrai, tačiau Stalinas apeliuoja į Koraną, dėl ko priešprieša RSDDP viduje tarp menševizmo ir bolševizmo pasirodė jo parodyta, kaip objektyviai vykstanti rėmuose globalios priešpriešos tarp bjauriojo biblinio projekto ir koraninės žmogiškumo kultūros, alternatyvios pirmajam..

Pačioje gi Korano sociologijoje nėra bjaurasčių, o tos bjaurastys, kurias Biblijos dvasiai pavaldieji garbina kaip neatskiriamą jų šventrasčio dalį,

[1] Bažnyčios skelbia bausmės ir atgimimo „evangelijas“, atmetamas Dievo Karalystės Evangelijos bei Korano: Koranas praneša, kad Visagalio malone paėmimas į Dangų užkirto bandymą nukryžiuoti. Bausmė vyko nesant aukos ir bausmės reginys žiūrovams tik pasivaideno (Koranas, 4:156, 157 sura). Gali būti, kad tolimesnis pasakojimas nustebins Biblijos garbintojus, tačiau jos tekste liko užfiksuoti koraniškojo liudijimo tikrumo patvirtinimai. Apaštalų raštai, - kaip pasekmė jų apsileidimo ir atsisakymo melstis su Kristumi Getsemanės soduose – liudija apie jų regėjimus, o ne apie tai, kas vyko realybėje. Šito tvirtinimo pagrindimą ir paaiškinimą žr. mūsų darbe „Link Dievovaldos...“ (“К Богодержавию…”). Tačiau vienas iš paaiškinimų trumpai: **Dievas atleidžia žmonėms netgi jiems netikint** (Koranas, 13:7 sura), dėl ko teisuolio nukryžiavimas apsėstųjų užganėdinimui – objektyvus blogis, kuriam Dievas neleido įvykti.

[2] Kaip sakoma Sunoje, pranašui parodė „musulmoną“, kuris visas dienas leisdavo nuolatinėse maldose. Pranašas paklausė: „Kas jį maitina?“

- Brolis.

- Brolis geresnis už jį...

Ir kaip pasakyta Korane, Dievas – atleidžia žmonėms netgi jei tie netikėliai (13:7 sura).

Korane tiesiogiai smerkiamos, kaip savanaudžių Atvėrimo iškraipytojų saviveikla.

Šita ne beprasmiška nuoroda į Koraną nekrologe „Drg. G. Telijos atminimui“ – dar vienas nemotyvuotas ir betiklis atsitiktinumas? O gal apreiškimas, suteiktas iš Aukščiau? – kiekvienas tegu sprendžia pats, pagal savo tikėjimą Dievu ir sąžine.

> Ne tik Didžiojo Tėvynės karo – šventojo karo-džihado metais, bet ir dabar yra *pernelyg daug* „valdiškų“ musulmonų-menševikų, katrie savo antikoraninį menševizmą laiko tikruoju Islamu, save – tikratikiais, o bolševikus – netikėliai giaurais; vaizduojasi esą „musulmonais nuo gimimo“ ir, būdami visiški neišprusėliai, beprasmiškai šaukia: „Alach akbar! Mes penkis kartus per dieną atliekame namazą, kariaujame su giaurais ir to užtenka – mums žinios nereikalingos, *galvojimas mus vargina*“.
>
> **Būdingas tikrojo musulmono bruožas yra būtent tai, kad jis atmeta beprasmį-ritualinį fanatizmą, visa savo esybe niekina aklą mėgdžiojimą ir nori iki visko prieiti savo protu, kad sąmoningai per savo gyvenimą kurtų Žemėje malonę, pagal Visagalio valią.**

Tas pats liečia ir pravoslavus: XX amžiaus pabaigoje jūs neturite teisės būti neišprusėliais, nežinoti Korano, atsitverti nuo gyvenimo Biblija bei senolių padavimais[1] ir vaizduoti, kad jums nežinoma aukščiau pateikta Biblijos doktrina, savo esme esanti Dievą neigianti bjaurastis, kurią jūs atseit turite teisę išpažinti kaip Šventąjį – Dievo įkvėptą – Raštą. Arba jūs įtikinsite musulmonus tuo, kad tai ne bjaurastis, kad rasizmas ir tarptautinės žydijos palūkininkavimas ir jūsų patarnavimas jam yra kuriantis ir gera nešantis, o Koranas – melas; arba pripažinsite Koraną tikrojo Atvėrimo užrašu, gal būt nurodydami klaidas ir iškraipymus, atsiradusius jį užrašant, ir dėl visuotinės gerovės ir šiame gyvenime, ir pomirtiniame, seksite tuo, kas pasakyta jame, ir kas prarasta bei iškraipyta bibliniuose tekstuose ir „šv. tėvų“ padavimuose. Priešingu atveju – dėl jūsų veidmainystės – jūsų dalia jums patiems bus nepakenčiamai varginanti.

[1] „... jūs pakeitėte Dievo palikimą savo padavimais“ (Matas, 15:6).

4. Erezija, nuteista nugalėti

„Chiliazmas (iš gr. chiliás – tūkstantis), milinarizmas (iš lot. Mille – tūkstantis), religinis mokymas, pagal kurį prieš pasaulio pabaigą (t.y. Paskutiniojo teismo dieną – mūsų paaiškinimas cituojant) žemėje stos tūkstantį metų truksianti „dievo karalystė“ “ (Didžioji Tarybinė Enciklopedija, 3 leid., 28 t., 252 psl.).

Chiliastinės idėjos *nuo jų užgimimo dirbančiųjų daugumos terpėje* vertinamos valdančiųjų krikščioniškųjų bažnyčių, kurių hierarchai nuo pat pradžių reiškė ir reiškia „elitarinės“ mažumos interesus, kaip erezija, t.y. melagingas, klaidingas mokymas. Nūnai chiliastinės kryptys krikščioniškose bažnyčiose išgyvendintos, o bažnyčių hierarachai ne tik pakančiai vertina pasaulio galingųjų valdžią, bet ir ieško savo dalies bet kurioje valdžioje, aiškindami Šventraštį išimtinai ta prasme, kad visuomenė turi palaikyti bet kokią valdžią, esą nėra kitokios valdžios, tik nuo Dievo:

„Jūs, vergai, klausykite savo žemiškųjų šeimininkų su baime ir pagarba, nuoširdžiai lyg kad Kristaus, ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms patikti norėdami, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdantys Dievo valią. Noriai tarnaukite kaip Viešpačiui, o ne kaip žmonėms, žinodami, jog kiekvienas, tiek vergas, tiek laisvasis, gaus iš Viešpaties pagal savo gerumą“ (apaštalo Pauliaus laiškas efeziečiams, 6:5 – 8)[1].

Jie „pamiršta“ pratęsti apaštalo Pauliaus žodžius:

„Ir jūs, šeimininkai, tą patį darykite jiems. Liaukitės grasinę, žinodami, kad ir jiems, ir jums yra Viešpats danguje ir kad jis nedaro skirtumo tarp asmenų“ (apaštalo Pauliaus laiškas efeziečiams, 6:9).

„Pamiršta“ ir daugelį kitų dalykų, pridengdami savąjį ir svetimą asmeninį bei korporatyvinį momentinį žemišką savanaudiškumą nuorodomis į amžinybę, ir atsisakydami vykdyti Sumanymą, įpareigojantį išnaikinti žemiškųjų kulto ir pasauliečių valdovų savanaudiškumą.

[1] Ir tai dar viena vieta Naujajame Testamente, kuri, kai yra išplėšiama iš bendro istorinio konteksto, apie kurį bažnyčios visuomet nutyli, reikalauja iš „krikščionio“, gyvenančio pagal bažnyčią, paklusti judėjiškam rasizmui ir jų palūkininkiškam viešpatavimui planetoje.

Egzistuoja tam tikras režimas – vidinė visuomeninė valdžia – dievišku išbandymu arba Dievo malone? – į šį klausimą bažnyčių hierarchai daugumoje esant bet kokiam menševikiškam režimui atsakinėja taip, kad žemiškoji valdžia neabejotų jų lojalumu. Bolševizmui gi visuomet buvo uždėta anafema (Stenka Razinas, Jemelka Pugačiovas – anafema-a-a!!! – pagal bažnytinę tradiciją), kuomet valdžioje buvo vienoks ar kitoks menševizmas; kuomet bolševizmas turėjo jėgą, tuomet bažnyčia tylėjo arba padlaižiavo valdžiai, nedrįsdama paskelbti jai anafemos, tačiau ir toliau laikydama chiliazmą-milinarizmą erezija, o ne tikrąja krikščioniškąja socialine doktrina, privalančia tapti idealoginiu pagrindu bolševizmui ir jo bažnyčiai bei valstybingumui.

Net jeigu kalbėti apie sumaišties meto laikotarpiu, kuomet bažnyčia Hermogeno (Гермоген) asmenyje stojo prieš lenkų užpuolikus, tai buvo ne tik kova už tolimesnį savitą Rusijos civilizacijos vystymąsi, bet ir parazito kova už savo išlikimą: lenkų pergalės atveju tektų paklusti Romai, o dalį vakansijų perduoti katalikams. Kol baltasis lenkų erelis (ar gaidys?) nekaukštelėjo į pakaušį, tol bažnyčia parazitavo liaudies sąskaita: ji neužbėgo už akių tėvynainių „elitui“, kurio veiksmai ir pagimdė sumaišties metą[1].

[1] O iki sumaišties šalį privedę „elito“ darbai buvo šie: Borisas Godunovas įsaku apie draudžiamuosius metus 1580–90 metams atšaukė Jurijaus dieną („Юрьев день“ – Julijaus kalendoriaus lapkričio 26, viena iš dviejų bažnytinių švenčių Georgijaus Nugalėtojo garbei), per kurią valstiečiai galėjo nekliudomi palikti vieno feodalo žemes ir pereiti gyventi į kito feodalo valdas. Jurijaus dienos atšaukimas, iš pradžių laikinas, kaip matoma iš įsako pavadinimo tapo nuolatiniu ir atvėrė kelius ponų savivalei ir baudžiavos, kaip specifinės vergų prekybos savo tėvynainiais Rusijoje, įteisinimui. Bažnyčia tam neprieštaravo. Jurijaus dienos panaikinimas iššaukė valstiečių nusivylimą ir neapykantą valdančiai viršūnėlei, iš ko gimė Ivano Bolotnikovo sukilimas. Po Boriso Godunovo mirties „elitas“ leido ateiti į valdžią intrigantui Vasilijui Šuiskiui (Vasilijus IV, caravęs nuo 1606 iki 1612 m. **Десница** – dešinioji ranka, **шуя** – kairioji. T.y., „elitas“ caru pasirinko subjektą su „kairiniu sriegiu“): dar vadovaudamas bajorų opozicijai prieš „išsišokėlį“ Morisą Godunovą, Šuiskis palaikė Lžedmitrijų I, nors vėliau ir vadovavo sąmokslui prieš jį. Tapęs caru, numalšino Ivano Bolotnikovo valstiečių sukilimą. Kovodamas prieš Lžedmitrijų II, sudarė sąjungą su Švedija, kas sukėlė ir švedų intervenciją. Po šito maskviečiai Šuiskį nuvertė ir jis mirė lenkų nelaisvėje. Verta prisiminti, kad Maskva prisiekė Lžedmitrijui, lygiai taip pat, kaip ir XX amžiuje, kai maskviečiai labiau negu kitų sričių gyventojai prisidėjo prie TSRS griovimo. Bažnyčia taip pat neatsisakė patepti intriganto Šuiskio valdovu.

O palaiminti kovą su lenkų agresija bažnyčiai teko spaudžiamai aplinkybių: lenkų „elitas“ visur ir visose užgrobtose žemėse su nelenkais gyventojais, vykdė paprastos liaudies lenkinimą ir katalikizaciją, iš vietinio „elito“ perduodama teisę ją valdyti atėjūnui lenkiškam „elitui“, naikindama akstesnįjį nacionalinį „elitą“ arba sulenkindama jį. Tokią pat politiką Lenkija vykdė ir XX amžiuje dabartinėse Ukrainos, Baltarusijos, Lietuvos žemėse, atitekusiose jai per XX a. pilietinį karą po Rusijos imperijos subyrėjimo.

Tačiau ir sumaištis neįkrėtė proto bažnyčiai: ne kas kitas, o jos patriarchas Nikonas, nepraėjus ir penkiasdešimčiai metų po sumaišties meto pabaigos, iš ritualinių pastangų ir pamėgdžiojimų pagimdė bažnytinį, o iš esmės liaudies skilimą (1653 m.). Kaip liaudies susiskaldymas jis iš esmės buvo įveiktas vėl gi stalinizmo epochoje, tačiau kaip bažnytinio susiskaldymo, rusų pravoslavų cerkvė neįgali jo įveikti.

Tuo pat metu bažnyčia tiesiogiai meluoja, pareikšdama, kad Jėzus nepaliko jokios sociologinės doktrinos. Atsiverčiame pravoslavų vyskupo Aleksandro Semionovo-Tian-Šanskio „Pravoslavišką katekizmą“:

> „1 – Sąmoningas dogmatų nebuvimas visuomeniniais klausimais, pateikiant esminius duomenis jų sprendimui.
>
> Atskirų krikščionių gyvenimas daro įtaką visuomeniniam gyvenimui. Iš to gali kilti klausimas: kokie, krikščionio manymu, turi būti valstybė, ekonomika, socialinė struktūra, ir ar gali jei būti krikščioniški? Bažnyčia neturi šių klausimų dogmatinių sprendimų, ir krikščioniškieji mąstytojai juos sprendžia įvairiai.
>
> Tačiau dogmatų nebuvimas šioje srityje apsaugo, tam tikru mąstu, žmones nuo blogesnės formos tironijos Kristaus vardu, neatmesdama, tarp kitko, kai kurių neginčijamų duomenų, padedančių rasti teisingus sprendimus“ (Minėtasis katekizmas, 1 priedas, 151 psl.)[1].

Pilsudskio epochos šlėktiškas lenkiškasis nacizmas savo požiūriu į užgrobtus nelenkus gyventojus bei karo belaisvius buvo nešvelnesnis nei hilterinis nacizmas. Sumaišties meto laikotarpiu, kai lenkų šlėktos svaičiojo apie Lenkiją nuo jūros (Baltijos) iki jūros (pradžiai, Juodosios), jis buvo dar žiauresnis, nors ir neideologizuotas taip kaip XX a. hitlerinis nacizmas. Būtent prieš lenkiškąjį nacizmą Bogdano Chmelnickio laikais sukilo Ukraina ir valdant Aleksejui Michailovičiui apsigynė nuo jo įstodama į Rusijos sudėtį. Būtent apsigynė: nepriimtų Aleksejus Michailovičius Ukrainos po Rusijos valstybingumo apsauga ir pasiliktų ji Lenkijai, tai panas Kravčiukovskis, panas Kučmovskis, panas Černovilovskis bei kiti nūnai žymūs ukrainietiški panai-politikai būtų dabar lojalūs Varšuvai lenkai, jeigu apskritai būtų, kadangi dar jų tolimiems protėviams lenkų panai galėjo ir neatrasti vietos gyvenime. Tačiau lenkų intervencija ir vidinė Rusijos sumaištis XVII amžiaus pradžioje – pagimdyta rusiško „elito“ ir pravoslaviškos bažnyčios hierarchijos, laiminusios visą „elitarinę“ prisitaikėlišką bjaurastį pačiu pirmu pasaulietinės valdžios reikalavimu, o kartais ir savo iniciatyva užbėgdama jam už akių.

[1] Vyskupas Aleksandras Semionovas-Tian-Šanskis – rusų pravoslavų bažnyčios užsienyje hierarchas. Tačiau jo katekizmas buvo nupirktas Aleksandro-Nevskio sobore, kurio kioske jis negalėjo būti pardavinėjamas be tėvyninės pravoslavų bažnyčios hierarchų palaiminimo. Tai reiškia, kad prieš palaiminant jo platinimą tarp

Tai kad krikščioniškose bažnyčiose nėra „visuomeninių klausimų dogmato“ – t.y., apibrėžtų nuomonių apie normalų visuomenės gyvenimo organizavimą – atveria kelius netrukdomai diegti į gyvenimą Senojo Testamento-talmudistines dogmas tais pačiais klausimais vieningoje biblinėje kultūroje.

Dogmų visuomeninio gyvenimo klausimais Kristus iš tiesų nepaliko. Ne visas jo palikimas yra išsaugotas biblinių raštų kanonuose, biblinio kanono cenzoriai ir redaktoriai turėjo tikslą Kristaus autoritetu paremti savo įvairios rūšies menševizmą visuomenės viduje bei parazituojančio ant visuomenės valdymo „elito“ valdžią. Tačiau ne viskas, kas jiems neįtinka buvo pašalinta iš kanono. Todėl mes ir nesikreipsime į apokrifines evangelijas, kurių bažnyčia nepripažįsta šventomis, o naudosimės bendrai priimtais bažnytiniais tekstais, iš kurių kyla tikėjimo mokymas ir sociologija, neigiantys tiek tikėjimo simbolį, tiek daugumos bažnytininkų pasvarstymus apie visuomeninio gyvenimo normas, diktuojamas įvairiarūšio „elitinio“ menševizmo.

„Nuo šio laiko Dievo Karalystė neša palaimą ir kiekvienas stengdamasis į ją įeina (pagal Luką, 16:16 Sinodo vert.). Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo, o visa tai (iš konteksto – žemiškoji palaima visiems žmonėms) bus jums pridėta (pagal Matą, 6:33). Taigi sakau jums: jeigu jūsų teisumas nepranoks Rašto aiškintojų ir fariziejų teisumo – neįeisite į dangaus karalystę (pagal Matą, 5:20). Viešpats, mūsų Dievas, yra vienatinis Viešpats (pagal Morkų 12:29). Pamilk savo Viešpatį Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai pirmasis ir svarbiausias įsakymas. Antrasis – prilygstantis jam: Pamilk savo artimą kaip save patį (pagal Matą, 22:37 – 39). Ne kiekvienas, kuris man šaukia: „Viešpatie, Viešpatie!“, įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią (pagal Matą, 7:21). Prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta; juk kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma. (...) Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau Dangiškasis Tėvas suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie Jį prašo (pagal Luką 11:9, 10, 13). Kai ateis Ji, tiesos Dvasia, tai nukreips jus į kiekvieną tiesą... (pagal Joną, 16:13, Sinodo vert.).

Tikėkite Dievu, juk iš tiesų sakau jums: jeigu kas pasakys šitam kalnui: „Pasikelk ir meskis į jūrą“ ir nesuabejos savo širdyje, bet patikės, kad įvyks tai ką sako, – įvyks jam ką besakytų. Todėl sakau jums: viską, ko tik maldoje prašysite, tikėkite,kad gausite, – ir bus jums (pagal Morkų, 11:23, 24, Sinodo vert.). Melskitės gi šitaip:

---

pasauliečių, tėvyniniai hierarchai sutiko su jame išdėstytu pravoslavų tikėjimo mokymu, įskaitant ir sociologijos klausimus.

„Tėve mūsų, esantis danguje! Tebūnie šventinamas Tavasis vardas; tebūnie Tavoji valia ir žemėje, taip kaip danguje; duonos mūsų kasdienės duok mums šiai dienai; ir dovanok mums mūsų skolas, kaip ir mes dovanojame savo skolininkams; ir nevesk mūsų į pagundą, bet išlaisvink nuo piktojo. Juk Tavoji Karalystė ir jėga, ir šlovė yra amžiams! (pagal Matą, 6:9 – 13, Sinodo vert.). Neateis Dievo karalystė matomu pavidalu. (...) Juk štai Dievo karalystė jau yra jūsų viduje (pagal Luką, 17:20, 21, Sinodo vert.)“.

Kaip matote, šios ištraukos savo prasme visiškai skiriasi nuo išplėšto iš bendro istorinio konteksto menševikinės bažnyčios mokymo:

„Jūs, vergai, klausykite savo žemiškųjų šeimininkų su baime ir pagarba, nuoširdžiai lyg kad Kristaus, ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms patikti norėdami, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdantys Dievo valią. Noriai tarnaukite kaip Viešpačiui, o ne kaip žmonėms, žinodami, jog kiekvienas, tiek vergas, tiek laisvasis, gaus iš Viešpaties pagal savo gerumą“ (apaštalo Pauliaus laiškas efeziečiams, 6:5 – 8).

Kaip galima suprasti iš mūsų pacituoto teksto, Kristus mokė kaip pertvarkyti visuomeninį gyvenimą pačių žmonių rankomis, vadovaujantis jų gera valia, o ne kaip palaikyti parazitinę menševizmo valdžią *beprasmėmis* – vertinant Sumanymo požiūriu – dirbančiųjų daugumos *kentėjimu* iki tol, kol tik Aukščiausiajam žinomu metu įvyks antrasis apsireiškimas. Buvo tiesiai kalbama apie žemiškųjų, kūniškų valdovų karaliavimo pertvarkymą į Dievo karalystę Žemėje, epochoje iki Paskutiniojo teismo dienos.

Tik tuo atveju, jei ši doktrina įgyvendinama darbais įtikėjusių Kristumi žmonių, turi prasmę apaštalo Pauliaus pamokymai apie visuomenėje egzistuojančios savivalės gniaužtuose engiamų kantrumą, siekiant paprotinti ir išgelbėti sielas tų, kas priklauso valdančiajam „elitui“ ir kuria priešingą Sumanymui savivalę kitų žmonių atžvilgiu.

Bet jeigu visuomenės pertvarkymo doktrina nėra įgyvendinama, tuomet apaštalo Pauliaus paliepimas apie vergų paklusnumą ponams, ne tik bereikalingas, bet ir kenksmingas, kadangi niekas neturi prisiimti kieno nors kito valdžios ant savo galvos, išskyrus Dievo.

Mes pateikėme visuomenės pertvarkymo doktriną pagal Kristų, tačiau yra ir tiesioginiai jo paneigimai, prieštaraujančios Sumanymui parazitinio menševizmo valdžios dirbančiųjų daugumos atžvilgiu, skirti krikščionims:

„Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo galią. Tačiau tarp jūsų tegu nebūna šitaip: o jei kas nori tarp jūsų būti didelis, tebūnie jūsų tarnas; ir kas nori būti pirmas tarp

jūsų, tebūnie jūsų vergas. Kadangi Žmogaus Sūnus ne tam atėjo, kad Jam tarnautų, bet tam, kad patarnauti ir Savo gyvastį atiduoti daugeliui išpirkti“ (pagal Matą, 20:25 – 28, Sinodo vert.).

Vienok absoliuti dauguma, vadinančių save krikščionimis, sekti šiuo Kristaus raginimu yra arba per silpna, arba tai nepriimtina pagal jos dorovę (norisi, labai norisi būti greta Dievo kitų žmonių valdovais ir ponais).

Kristaus skelbtą visuomenės gyvenimo pertvarkymo į Dievo karalystę Žemėje doktriną, Dievo paliepimą (pagal Matą, 20:25 – 28) „pravoslavai“, kaip ir kitos krikščioniškos bažnyčios (t.y., ir hierarchijos, ir paklusni joms ganomųjų banda), pašalina; pašalina savo „didžiavalstybiniu“ laokidietiškai-padlaižišku[1] būdu, savo išminčių padavimais apie trečiąją Romą, „elitinę-didžiąją“ Rusiją, nekreipdami dėmesio į Evangelijos perspėjimus apie Dievo priesakų pakeitimą pranašų padavimais (pagal Matą, 15:1 – 11).

Ir jeigu visų žemiškųjų valdovų valdžių būdingasis bruožas – žmogaus eksploatacija žmogumi (arba atvira vergovinėse visuomeninėse-ekonominėse formacijose, arba netiesioginė monopoliškai aukštų kainų pagrindu, nesvarbu, kokiu būdu išreikštų), tai pagal nutylėjimą yra numanoma, kad Dievo karalystėje nebus vietos vienų parazitavimui kitų gyvenimo ir darbo sąskaita. Bet juk tai – vienų parazitizmo kitų darbo sąskaita nebuvimas – gyvenimiškasis bolševizmo idealas, kurį buvo siūloma įgyvendinti komunistinėje visuomeninėje-ekonominėje formacijoje.

Dabar kreipkimės į istoriškai realios krikščionybės kūrimosi istoriją, kai Kristaus pamokslų liudininkai tvirtai žinojo, kad jis moko kaip pertvarkyti visuomenės gyvenimą į Dievo karalystę Žemėje, o ne paklusnumo sudemonėjusioms žemiškoms valdžioms, valdančioms nežinia kieno vardu:

„Jiems pasimeldus, sudrebėjo susirinkimo vieta, visi prisipildė Šventosios Dvasios ir ėmė drąsiai skelbti Dievo žodį.

Daugybė įtikėjusiųjų turėjo vieną širdį ir vieną sielą; ir niekas iš to ką turėjo nevadino savo nuosavybe, bet visa jiems buvo bendra. Apaštalai gi su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimą, ir didi malonė juos visus gaubė. Nebuvo tarp jų nė vieno, kam trūktų; kadangi visi, kurie valdė žemes arba namus, parduodami juos parduoto kainą atnešdavo ir dėdavo prie Apaštalų kojų; ir kiekvienam buvo duodama tai, ko šiam reikėjo“ (Apaštalų darbai 4:31 – 36, Sinodo vert.).

Kaip galima suprasti iš pateiktos ištraukos, istoriškai realios krikščionybės kūrimąsi sekė komunistinių santykių į nuosavybę įsitvirtinimas ir komunistinis paskirstymo būdas – kiekvienam pagal poreikius. Poreikius gi

[1] Apie Laokidijos bažnyčią žr. Apokalipsė, 3:14 sk.

apribojo krikščioniškoji dorovė, visiems bendra sąžinė („viena širdis ir viena siela“), dėl ko bendruomenėje visi kiekvieno nario gyvenimiški poreikiai buvo patenkinti („nebuvo tarp jų nė vieno, kam trūktų“).

Apie gamybinę pirmųjų krikščionių veiklą šiuo periodu nieko nekalbama. Bene vienintelė vieta, kur kalbama apie darbą krikščioniškose bendruomenėse, – apaštalo Pauliaus antrajame laiške tesalonikiečiams:

> „... mes ne sauvaliavome pas jus, pas nieką nevalgėme duonos dykai, bet dirbome ir triūsėme naktį ir dieną, kad neapsunkintumėm nė vieno iš jūsų, – ne todėl, kad mes neturėjome valdžios, bet tam, kad pačius save galėtume duoti pavyzdžiu jums sekti. Kadangi kai mes buvome pas jus, tai prisakėme jums šitai: jeigu kas nenori darbuotis, tas ir tenevalgo (paryškinta mūsų cituojant). Tačiau girdime, kad kai kurie pas jus elgiasi savavališkai, nieko nedaro, o reikalauja. Tokiems prisakome ir Viešpačiu mūsų Jėzumi Kristumi tikiname, kad jie, dirbdami tyloje, valgytų savąją duoną“ (Tesalonikiečiams, 3:7 – 12, Sinodo vert.).

Apie darbo, gamybos priemonių nuosavybės pobūdį nieko nesakoma. Tačiau jeigu remtis būtinybe aprūpinti bendruomenę viskuo, kas *jai būtina vartojimui komunizmo principais,* tai gamybos priemonių nuosavybės santykis turi užtikrinti didžiausią įmanomą gamybos sistemos grąžą. Tuo pačiu, kai kas gali būti bendruomenės nuosavybė, o kitkas asmeniniam arba šeimos naudojimui arba nuosavybe, kolūkinėje nuosavybėje, bet taip, kad visa pagaminta produkcija vienaip ar kitaip būtų perduodama bendruomenės labui, tolimesniam paskirstymui tarp tų kam ji reikalinga.

Natūralu, kad tokios gamybos-vartojimo sistemos veikimui reikalingas privačios individualistinės dorovės savanaudiškumo atsisakymas bei **darbas pagal sąžinę**, kuomet „Niekas teneieško, kaip jam geriau bet kaip kitam“ (1 laiškas korintiečiams, 10:24), ko rezultate kiekvienas tampa apsuptas visų rūpesčiu ir geradaryste.

Tai yra, istoriškai reali apaštalų laikų krikščionybė buvo užimta komunizmo statyba, o savo sociologinėmis pažiūromis atstovavo chiliazmą-milinarizmą.

Tik po to, kai krikščioniškųjų bendruomenių vadovybė „elitizavosi“ ir ėmė bendruomenės narius matytikaip „ganomą bandą“-avinus, kuriuos reikia skersti bei kirpti[1], jau epochoje po *tikrųjų* apaštalų išėjimo Anapus,

[1] „Kentėkite, nuolankios tautos,
Nežinote kas tai – garbė!
Kam vergui laisvę dovanoti?
Jį reikia skersti arba kirpt.“ *A.S. Puškinas*

krikščionybė, pamokslaujanti „Jūs, vergai, klausykite savo žemiškųjų šeimininkų su baime ir pagarba, nuoširdžiai lyg kad Kristaus“, buvo pakelta į valstybinės Romos religijos rangą ir pradėjo sklisti į gretimas šalis. Milinarizmas-chiliazmas – komunistinis savo idealogija tikėjimo mokymas – „šv. tėvų“ buvo paskelbtas erezija, o po kurio laiko buvo išmuštas iš ganomųjų sąmonės, dauguma kurių nemokėjo skaityti bei rašyti, ir kuriems buvo uždrausta savarankiškai skaityti Bibliją, bet liepta klausytis jos iš ganytojų lūpų. Šitaip istoriškai reali krikščionybė nugalėjo pagonybę, išdavusi Kristų, nuslėpusi išdavystės aktą, pasistengusi pamiršti šį niekingą vieno tikėjimo bei socialinės doktrinos sukeitimą jiems priešišku tikėjimu bei socialine doktrina.

Dėl tokio Kristaus paliktos *sociologinės bolševizmo ir komunizmo Dievo karalystės Žemėje doktrinos* sukeitimo dar pirmuosiuose keturiuose amžiuose nuo Kristaus Gimimo, Rusijoje, kurios krikštas įvyko tik X amžiaus pabaigoje, niekada praeityje nebuvo tikrosios krikščionybės.

Juo labiau tikrosios krikščionybės nematė ir Lietuva, kurią ugnimi ir kruvinu kalaviju XIV amžiaus pabaigoje krikštijo ano meto karjeristas, dėl Lenkijos karaliaus sosto atsisakęs lietuvybės, o podraug ir savo Tautos, Jogaila (vertėjo pastaba).

Taip vadinama „Rusiška pravoslavybė“ – kerintis bizantiškas melas, lipnus ir kvaitinantis kaip užnuodytas medus, sionistų-internacistų pasiūlytas valdančiajam „elitui“, ir šiojo priimtas prievarta įdiegti Rusioje, siekiant įteisinti savo parazitavimą dirbančiųjų daugumos darbo ir gyvenimo sąskaita. Ir šitą savo sąvybę pravoslavybė, lygiai kaip ir katalikybė, neatsitraukdama saugo visose savo modifikacijose.

Po 1917 m. šis biblinis pravoslaviško „elito“ menševizmas ėmė konfliktuoti tiek su rusiškuoju bolševizmu, įsiskverbusiu į marksizmą, tirk ir su marksistiniu menševizmu, įsiveržusiu į Rusiją, kaip biblinio menševizmo pamaina. Šiame biblinio-„pravoslaviško“ bažnytinio menševizmo[1] konflikte

[1] Buožių elgesys liaudyje buvo palaikomas bažnytinio menševizmo, ir todėl niekas kitas, taip kaip rusų pravoslavų bažnyčia neatsakingas prieš žmones, Kristų ir Dievą už išbuožinimo tragediją. Skelbtų bažnyčia chiliazmą-milinarizmą, kaip tai darė apaštalai, kiekvienas caras, baudžauninkų savininkas, buožė žinotų, kad jis giliai nuodėmingas savo požiūriu į gyvenimą ir į kitus žmones, kuriuos jis bando pajungti savo savivalei, pakeisdamas ja Dievo Sumanymą.

Priimti chiliazmą-milinarizmą kaip oficialią bažnytinės sociologijos doktriną antrojoje XIX amžiaus pusėje, reikštų išvaduoti Rusija nuo revoliucijų XX amžiaus pradžioje, tačiau šlykštusis rusiškas „elitas“, tame tarpe ir bažnytinis, negalėjo žengti

su marksistiniu menševizmu, pasaulietišku savo forma, pasireiškė konfliktas tarp idealistinio ir materialistinio ateizmo[1] kultūroje, vystomoje biblinio projekto šeimininkų. Vieni piktavaliai ragavo kitų piktavalių įniršį[2], o Dievas padėjo bolševikams kelyje į komunizmą-milinarizmą-chiliazmą.

Šiuose užrašuose mes nenagrinėsime ir nekomentuosime prieštaravimų tarp Korano ir Biblijos mokymų apie Dievą ir Jo buvimą[3]. Mes apsiribosime tik esminių sociologinių požiūrių apžvalga, išreikštų Korane, tam kad parodyti, jog tai – kita išraiška vis tos pačios chiliastinės „erezijos“ – milinarizmo: mokymo apie Dievo karalystės Žemėje sukūrimą dar iki Paskutiniojo Teismo dienos.

Korane apibrėžtas pagrindinis visuomenės ūkinės veiklos principas, kuris neigia kaip senatestamentę-talmudistinę judėjiškojo palūkininkavimo agresiją, taip ir istoriškai realios žydaujančios krikščionybės prisitaikėliškumą. Koraninė kultūra priešpastatoma visam tam. I.J. Kračkovskio vertime, 2 sura:

> „275(274). Tie, kurie dalina savo turtą naktį ir dieną, slapta ir atvirai, – jie gaus savo apdovanojimą iš savo Viešpaties; nėra baimės jiems, ir nebus jie liūdni! 276(275). Tie, kurie ryja palūkanas, prisikels tik tai tokiais pat, kaip prisikels tas, kurį pražudo satana savo prisilietimu. Štai – už tai, kad jie sakė: „Juk prekyba – tas pats, kas ir palūkanos.“ (pagal Sablukovo vertimą: „palūkanos – tas pats, kas pelnas prekyboje“). O Dievas leido prekybą ir uždraudė palūkanas. Kam ateina žinia nuo jo Viešpaties ir jis susilaikys, tam atleista, kas prieš tai daryta: jo reikalai priklauso Dievui; o kas pakartos, tie – ugnies gyventojai, jie joje amžius esti! 277(276). Naikina Dievas palūkanas ir augina (puoselėja) išmaldą (pagal Sabluková: Dievas pašalina iš vartojimo palūkanas, bet pertekliaus jėgą <*geriau: palūkanų valdžią*> suteikia išmaldai). Iš tiesų Dievas nemyli bet kokio netikinčio nusidėjėlio. (277). Tie gi, kurie įtikėjo ir

---

to žingsnio; nesutiktų su tuo ir buožės. Už ką ir susimokėjo XX amžiaus pirmojoje pusėje.

[1] Materialistinis ateizmas Dievo buvimą atvirai vadina žmonių išmįslo vaisiumi. Idealistinis ateizmas atvirai skelbią egzistuojant Dievo buvimą, tačiau gimdo tikėjimą, kuriuo sekdamas žmogus konfliktuoja su Dievo Sumanymu, tuo aštriau, kuo labiau jis įsitikinęs savo tikėjimo teisumu, ir kuo tiksliau vadovaujasi juo gyvenime.

[2] Pgl. Koraną.

[3] Įvairiems tikėjimo klausimams, tame tarpe ir šitam, skirti darbai „Klausimai metropolitui Joanui ir Rusų pravoslavų bažnyčios hierarchijai“, „Link Dievovaldos...“, „Tikėjimas ir Matas“, „Ateik į pagalbą mano netikėjimui“, „“Meistras ir Margarita“: himnas demonizmui? arba betestamenčio tikėjimo Evangelija“ (“Вопросы митрополиту Иоанну и иерархии Русской православной церкви”, “К Богодержавию…”, “Вера и Мера”, “Приди на помощь моему неверью”, “«Мастер и Маргарита»: гимн демонизму? либо Евангелие беззаветной веры”).

tvėrė gera, ir maldą stovėjo, ir apsiplovimus darė – jiems jų apdovanojimas pas jų Viešpatį, ir nėra baimės virš jų galvų, ir neliūdės jie!“

Tai yra po to, kai poreikiai patenkinti, perviršis turi būti atiduodamas stokojantiems. Ekonominė valdžia paaukojimų pagrindu yra palaikoma Dievo. Tačiau kyla klausimas apie saiką, apibrėžiantį pasitenkinimą ir apie galimybes piktnaudžiauti patenkinant poreikius. Korane į tai taip pat atsakoma:

76(76). Karunas buvo iš Musos[1] tautos ir darė piktą jiems. Ir Mes[2] dovanojome jam tiek lobių, kad jo raktai slėgė minią turinčių jėgą. Štai pasakė jam jo tauta: „Nedžiūgauk, Dievas nemyli džiūgaujančių!

77(77). Ir siek tame, ką tau dovanojo Dievas, link paskutiniojo gyvenimo! Nepamiršk savo lemties šiame pasaulyje ir geradariauk, kaip tau geradariauja Dievas, ir nesiek kenkti žemėje. Iš tikrųjų, Dievas nemyli kenkiančių!“

78(78). Jis pasakė: „Tai, kas man dovanota, – pagal mano žinojimą“. Negi jis nežinojo, kad Dievas iki jo pražudė iš kartų tuos, kas buvo stipresni už jį galia ir turtingesni palūkininkavimu. Ir nebus paklausti apie savo nuodėmes nusidėjėliai!

79(79). Ir išėjo jis prieš savo tautą išsipuošęs savo papuošalais. Pasakė tie, kurie trokšta artimiausio gyvenimo: “O, jeigu ir mums to paties, kas dovanota Karunui! Iš tikrųjų, jis – didžios lemties savininkas!“

80(80). Ir pasakė tie, kam buvo dovanotas žinojimas: „Vargas jums! Dievo apdovanojimas geriau tiems, kas įtikėjo ir tvėrė gerą; bus leista sutikti šitai tik tai kantriesiems“.

81(81). Ir privertėme Mes žemę praryti jį ir jo namus. Ir neatsirado pas jį minios, kuri apgintų ji nuo Dievo. Ir netapo jis gaunančiu pagalbą.

82(82). Ir iš ryto tie, kurie vakar geidavo jo vietos, kalbėjo: „Vargas! Dievas platina sklypą, tam kuriam nori iš Savųjų vergų, ir mažina. Jeigu Dievas nepasigailėtų mūsų, tai prarytų mus. Vargas! Nebūna laimingi netikintys!”

83(83). Štai paskutinieji namai[3], Mes suteikiame juos tiems, kas nepageidauja didžiuotis žemėje arba platinti bloga. O gale laimės dievobaimingieji!“ (28 sura „Pasakojimas“).

[1] Mozės, t.y. Karunas buvo žydas.
[2] „Mes“ – t.y. Dievas. Korane naudojamas būtent toks įvardis Dievui apibrėžti.
[3] Amžinas gyvenimas, rojus.

Šis pasakojimas reikšmingas ne tik tuo, kad smerkiamas „pasikėlęs“ žydas Karunas, bet ir tuo, kad jame įvardijamas šaltinis, *atveriantis galimybes parazituoti kitų gyvenimo ir darbo sąskaita, ko pagrindas – monopoliškai aukštų kainų nustatymas už savo dalyvavimą visuomeniniame darbo susivienijime.* Tai – monopolinis žinių valdymas: „Tai kas man duota – pagal mano žinojimą“. Šitai paaiškinta Korane kitoje vietoje (M.-N.O. Osmanovo vertimas):

> „Kai žmogų ištinka kokia nors bėda, jis šaukiasi Mūsų. Kada gi Mes dovanojame jam kokią nors Mūsų malonę, jis sako: „Tai dovanota man už mano žinojimą“. Ne, tai buvo išbandymas (gundymas – I.J. Kračkovskio vertime), bet didžioji dalis žmonių nežino apie tai“ (39 sura „Minios“, 50(49)).

Tai yra, nors kokių nors visuomeniškai reikšmingų žinių ir įgūdžių monopolija atveria galimybes nusistatyti monopoliškai aukštas kainas, kas savo ruožtu sudaro galimybes atsirasti mopoliškai aukštam individualiam arba grupiniam vartotojiškam statusui, tačiau geriau to nedaryti, kadangi tokiu būdu yra engiamas kitų gyvenimas; o pati tokia galimybė – pagunda. Dievas nemyli nesaikingųjų, nesugebančių sulaikyti savo vartotojiško godumo (6:142 sura). Ir vienų žmonių viešpatavimas kitiems taipogi yra uždraustas:

> „Sakyk: „O rašto turėtojai! Ateikite prie žodžio, lygaus jums ir mums, kad mes negarbintumėm nieko, išskyrus Dievą, ir nepriskirtumėm nieko į Jo bendrus, ir kad vieni iš mūsų neverstų kitų į viešpačius, išskyrus Dievą““ (3:57 sura).

Ir Mahometui buvo pasakyta:

> „51(47). Ir tegu sprendžia Evangelijos turėtojai pagal tai, ką jiems perdavė Dievas. O tie, kas nesprendžia pagal tai, ką perdavė Dievas, tie – paklydėliai.
>
> 52(48). Ir Mes perdavėme tau raštą su tiesa tam, kad patvirtinti tikrumą to, kas buvo perduota iš rašto iki jo, ir kad apsaugoti jį. Spręsk gi tarp jų pagal tai, ką perdavė Dievas, ir nesek iš paskos jų aistrų į šalį nuo tiesos, kuri atėjo pas tave. Kiekvienam iš jūsų Mes sutaisėme kelią ir kelionę.
>
> 53. O jeigu panorėtų Dievas, tai Jis padarytų jus viena tauta, bet... kad išbandytų jus tame, ką Jis dovanojo jums. Stenkitės gi aplenkti vieni kitus geruose darbuose! Pas Dievą visų jūsų sugrįžimas, ir Jis praneš jums tai, dėl ko jūs nesutarėte!
>
> 54(49). Ir teski tarp jų pagal tai, ką perdavė tau Dievas. Jeigu jie nusisuks, tuomet žinok, kad Dievas nori juos užklupti už kažkokias jų nuodėmes. Juk iš tiesų, daugelis iš žmonių – paklydėliai!”(5 sura).

Tai yra, koraniškoji sociologinė doktrina[1] sutampa su anksčiau pateiktaja Kristaus visuomenės virsmo į Dievo karalystės Žemėje doktrina, kurioje nėra vietos vienų parazitavimui kitų darbo sąskaita.

Ir ji gi patvirtina milinarizmo-chiliazmo-komunizmo šalininkų lūkesčius dėl Dievo karalystės sukūrimo dar iki Teismo dienos.

> „Jis – tas, kuris pasiuntė Savo pasiuntinį su tiesiu keliu ir tiesos religija, kad parodyti ją aukščiau bet kokios kitos religijos, nors ir neapkęstų šito daugiadieviai (9:33 sura).
>
> „Sakyk tiems, kurie netiki: „Darykite pagal savo galimybes, Mes taipogi darome! Laukite, Mes taipogi laukiame!" (11:122 sura).
>
> „Dievas parašė: „Nugalėsiu Aš ir Mano pasiųstieji! Iš tikrųjų, Dievas – stiprus, galingas!" (58 sura „Prieštaravimas", 21).

Ir realiai niekas neliudija nei pateiktųjų, nei kokių nors kitų Korano tvirtinimų melagingumo. Koranas ir *Evangelija iš Kristaus lūpų* (o ne iš jo vardo bažnyčių lūpų), abipusiai papildo vienas kitą, padėdami suprasti Dievo sumanymą, ir neneigia vienas kito, todėl tarp tikrųjų musulmonų bei krikščionių konfliktų negali būti, kadangi islamas ir krikščionybė skiriasi ne tikėjimo mokymo prasme, o tik ritualinių apeigų.

[1] Apie prieštaravimus dievoieškos požiūriais tarp Rusiškos civilizacijos ir Korano, žr. mūsų darbą „"Meistras ir Margarita": himnas demonizmui? arba betestamenčio tikėjimo Evangelija", parašytą 2000 m., jau po pirmosios šių analitinių užrašų apie Staliną publikacijos 1999 m.

5. Komunistas žodžiais ir darbais

Pradėkime nuo to, kad Stalinas neskelbė tuščių kalbų tema „daugiau socializmo!“[1], po kurių paprasto darbininko eksploatacijos laipsnis daugkart padidėdavo ir pradingdavo bet kokios rytojaus perspektyvos. Dykinėjantys subjektai gali prieštarauti, teigdami, jog tikrovėje buvo ne taip, kad paprastos liaudies eksploatacijos lygis 1930 metais TSRS išaugo daug kartų, lyginant su NEPo[2] laikais arba su laikais iki 1917-ųjų; o ypatingai išaugo kaime po kolektyvizacijos.

> Tačiau mes pasiūlysime visgi skirti tokius skirtingus visuomeninio gyvenimo reiškinius, kaip „teko daugiau dirbti, visame kame ribojant savo vartojimą“ ir „eksploatacijos lygis išaugo“, dėl ko taip pat teko daugiau dirbti, o gauti mažiau. Skirtumas tarp šių dviejų reiškinių visuomenės gyvenime principinis, tačiau pasimato jis tik tuomet, kai užduodamas klausimas, kas yra gaminama ir kur visa tai pasideda.

Jeigu eksploatacijos lygis pakilo, tai reiškia, kad visuomenėje padidėjo santykis tarp *išlaidų išlaikyti*[3] 10 % pačių turtingiausiųjų su išlaidomis išlaikyti 10 % pačių neturtingiausiųjų. Jeigu tuo pačiu tenka daugiau dirbti, o vartoti mažiau, tai reiškia, kad bendro valstybės produkto struktūroje išaugo gamybos mąstas, skaičiuojant prekių kiekį tenkantį vienam asmeniui iš turtingųjų mažumos, o prekių gamybos mąstas dirbančiųjų daugumai sumažėjo (arba krito perkamoji dirbančiųjų daugumos galia ir jie nebegali nusipirkti netgi to, kas pagaminta, dėl ateityje neišvengiamai kris kažkurių produkcijos grupių gamyba).

Ar taip buvo prie Stalino? – Nebuvo. Šalis ruošėsi *pergalei kare*, todėl iš tiesų dirbti teko daugiau visiems be išimties, o daugumai teko apriboti vartojimą naudojantis valstybinės finansų politikos priemonėmis.

---

[1] Paskutiniojo TSKP genseko M.S. Gorbačiovo lozungas.

[2] Naujoji Ekonominė Politika – paskelbta 1921 m. ir faktiškai galiojusi iki 1928 m. Leidusi veikti privačiam kapitalui ir privačiai prekybai ir praktiškai sukūrusi „naująją tarybinę buržuaziją“.

[3] Dar kartą pakartosim. Mes siūlome lyginti išlaidas skirtas išlaikymui, kadangi būtent tai atspindi realią padėtį visuomenėje, kadangi išlaidų kiekvienoje socialinėje grupėje skiriamų išlaikyti šeimą analizė reikalauja įvertinti ne tik išlaidas iš jos pačios pajamų ir santaupų, bet ir išlaidas iš pašalinių fizinių bei juridinių asmenų.

Iš tiesų buvo taip, kad tuo metu tarybinis partinis, valstybinis, ūkio, mokslo-technikos „elitas“ bei žymūs meno veikėjai turėjo aukštesnį vartojimo statusą, negu paprasti darbininkai. Tačiau kuo čia dėtas atseit J.V. Stalino piktavališkumas? Pateiksime konkretų pavyzdį, paaiškinantį tarybinio vartotojiško „elito“ atsiradimą.

Kai 1918 m. gruodžio 8 savo darbą atnaujino Generalinio štabo akademija, pažymėti šiam įvykiui buvo nuspręsta suorganizuoti iškilmingą koncertą. Tarp Akademijos klausytojų buvo ir būsimasis generolas-leitenantas Georgijus Pavlovičius Sofronovas (1893 – 1973). Akademijos vadovybė pasiuntė jį – tuomet dar tik būsimąjį karo vadą[1] – pas tuo metu jau įžymų dainininką F.I. Šaliapiną, pakviesti šį sudalyvauti koncerte. F.I. Šaliapinas už pasirodymą užsiprašė baltų miltų maišo: Generalinio štabo akademija dėl to meto skurdumo negalėjo jo išskirti, todėl iškilmingas koncertas praėjo nedalyvaujant F.I. Šaliapinui.

Išeivis iš paprastos liaudies, visą gyvenimą svajojęs įsitrinti į Rusijos imperijos „elitą“, nepanoro suteikti džiaugsmo būsimiesiems savo tautos Armijos vadams, kuriems buvo lemta ginti jo Tėvynę, jos liaudį; ginti paklūstant rūsčiai disciplinai ir savidisciplinai, nesigailint nei savo pačių, nei savo artimųjų[2] sveikatos bei gyvybės, už ko netektį neįmanoma žemiškajame gyvenime atsilyginti nei dviem pūdais kvietinių miltų, nei kokiais nors pinigais; nekalbant jau apie tai, kad žūtbūtinis mūšis, kovai kuriame ir kurio vadovavimui ruošėsi karo vadai, – užsiėmimas kur kas labiau visuomeniškai svarbus, negu bet koks pasirodymas scenoje ar kitas meninės kūrybos aktas, o karo glėbis ne toks meilus, kaip kad mūzų.

Taip, F.I. Šaliapinas – žymus rusakalbis dainininkas, tačiau kaip žmogus – duoneliautojas, o ne plati rusiška dūšia[3]. Bolševikinė revoliucija atnešė jam neatlyginamus nuostolius: ji sugriovė jo vaikystės-jaunystės svajonę įsilieti į paveldimojo Rusijos „elito“ gretas. Ir už šios svajonės sugriovimą jis neatleido savo tautai, palaikiusiai bolševikus, bei jos armijai ir valstybei, dėl ko galų gale jis nusprendė verčiau gyventi ir mirti kartu su ankstesniuoju „elitu“ emigracijoje. Tokių „šaliapinų“ – žymių ir tiesiog išsilavinusių savo srities specialistų, bet trokštančių imti monopoliškai aukštą kainą už savo dalyvavimą visuomeniniame darbo susivienijime – Rusijoje buvo daug visose

[1] Nuo 1942 m. balandžio Vakarų fronto vado padėjėjas, nuo 1944 m. 3-iojo Baltarusijos fronto vado pavaduotojas. Apie šį epizodą iš F.I. Šaliapino gyvenimo G.P. Safronovas rašo savo memuaruose „Nepavaldu laikui“ („Неподвластное времени“).

[2] Sunkus karininkų žmonų – tikrų kovos draugių – kryžius.

[3] I.A. Buninas savo atsiminimuose apie F.I. Šaliapiną taip pat pažymi, kad šis nemėgo dalyvauti labdaringuose koncertuose ir mylėjo pinigus, teisindamas tai tuo, kad šis skirdavo daug jėgų sceninei veiklai.

gamybos baruose, bei negamybiniuose, tačiau visuomenei būtinose ir reikšmingose veiklos sferose.

Dabar kreipkimės į V.I. Lenino knygą „Valstybė ir revoliucija“:

„... Komunos pavyzdžiu (1871 m., Paryžiuje – mūsų paaiškinimas cituojant)“ Marksas parodė, kad esant socializmui pareigybiniai asmenys liaujasi būti „biurokratais“, būti „valdininkais“, liaujasi pagal mąstą to kaip įvedamas, greta išrenkamumo, dar ir pakeičiamumas bet kuriuo metu, dar ir SULYGINANT ATLYGĮ SU VIDUTINIU DARBINIKŲ LYGIU, dar ir pakeičiant parlamentines įstaigas dirbančiomis (parlamentas – nuo prancūziško „parle“ – kalbėti, t.y. parlamentas – kalbykla, dauguma atveju tuščia: – aut.), t.y. leidžiančiomis įsakymus ir juos įgyvendinančiomis. (...) Marksas ... praktiniuose Komunos priemonėse išvydo TĄ PERSILAUŽYMĄ, KURIO BIJOSI IR NENORI PRIPAŽINTI OPORTUNISTAI, DĖL SAVO BAILUMO, DĖL NENORO NEATŠAUKIAMAI NUTRAUKTI RYŠIUS SU BURŽUAZIJA...“ (tekstas išskirtas mūsų ciktuojant).

> Kaip žinoma, Paryžiaus komuna žlugo. Viena iš jos kracho priežasčių buvo tai, kad kvalifikuoti įvairių visuomeninio darbo apsijungimo sričių specialistai, laikė žemiau jų savigarbos atiduoti savo darbą Komunai už vidutinį darbininko atlygį bei žiūrėti į paprastą darbininką kaip į savo draugą.

Jie pageidavo tokios visuomenės gyvenimo organizavimo tvarkos, kurioje gautų monopoliškai aukštą korporatyvinę kainą už savo darbo produktą, ir todėl nepalaikė Paryžiaus komunos pastangų ir arba susivienijo kaip atviri veiklūs jos priešininkai, arba sabotavo, reikšdami savo lojalumą jai.

Be to pabrėžkime, kad kalba eina ne apie atlyginimo skirtumus skirtingiems specialistams tame ar viename visuomeniniame darbo apjungime, o apie skirtumus atlygio darbininkams, dirbantiems skirtingose visuomeninių darbo susivienijimų srityse, dėl ko egzistuoja sritys su monopoliškai aukštomis ir monopoliškai žemomis darbo jėgos kainomis. Kalbama ne apie pajamų diferencijacijos likvidavimą kiekvienos iš sričių rėmuose, kadangi ji kiekvienoje srityje stimuliuoja profesionalizmo kaupimą. Kalbama apie būtinybę atsikratyti pajamų diferencijacijos tarp sričių, kadangi ji stimuliuoja tik garbėtrošką ir individualistų parazitizmą[1].

[1] Prisiminkite aukščiau pateiktą aukščiausių valdytojų atlyginimų palyginimo statistiką su vidutiniu visuomenės atlyginimu JAV, VFR, Japonijoje bei valdymo kokybę. Smulkiau šis klausimas išnagrinėtas mūsų darbe „Trumpas kursas...“ (Visuomeninio saugumo koncepcija) (“Краткий курс…” (Концепция общественной безопасности)).

Panašiai tas pats, kas privedė Paryžiaus komuną prie žlugimo, įvyko ir Rusijoje po 1917 m.: išgirtoji rusiška inteligentija, kaip visuomeninė grupė apskritai, nelaikė galimu atsisakyti monopoliškai aukštų kainų už jos gaminamą produktą visuomeniniame darbo susivienijime, dėl ko daugelis žymių ir vidutinių protų atsisakė palaikyti tarybų valdžią, išstumiant iš jos organų siono-internacistinius menševikus, o stojo į kovą prieš ją pilietiniame kare. Daugelis jų pasibaigus pilietiniam karui[1] pasiliko „sovdepijoje“ tik todėl, kad nesugebėjo pabėgti ir buvo priversti gyventi joje. Tačiau jie kaip ir anksčiau, kiekvienas liko savo srities specialistais. Ir bolševizmas siekdamas savo užsibrėžtų tikslų, sutiko mokėti jiems monopoliškai aukštą kainą už jų dalyvavimą visuomeniniame darbo susivienijime.

Tačiau reikšminga yra kitkas. Užtikrinęs santykinai aukštą vartotojišką statusą įvairialypei pagal jos veiklos pobūdį inteligentijai, link šito vartojimo standarto, palaipsniui, pagal ekonominį šalies galios augimo mąstą, Stalinas kėlė ir likusius gyventojus. Dėl ko santykis išlaidų skiriamų išlaikyti 10 % pačių turtingiausių šeimų su išlaidomis išlaikyti 10 % pačių neturtingiausių šeimų mažėjo. Tai yra daugumos eksploatacijos mažuma lygis nepaliaujamai mažėjo.

Būtent tokiomis sąlygomis trečiajame dešimtmetyje dirbti teko iš tikrųjų daugiau, o gyventi santykinai skurdžiai. Bet ne todėl, kad augo eksploatacijos lygis, o todėl, kad buvo gaminamo naujos gamybos priemonės ir ginkluotė. Hitleris savąjį „Mein Kampf“ parašė dar 1923 m. Ši politinė programa, kurioje tiesiai ir atvirai kalbama apie Vokietijos karą su Rusija, siekiant ją galutinai ir nesugrįžtamai pavergti, buvo palaikoma tarptautinio siono-internacistų menševizmo ir aktyviai įgyvendinama. Būtų buvęs Tarybinės valdžios nusikaltimas ilgalaikiams Rusijos tautų interesams neparuošti šalies karui, kurį tarptautiniai užkulisiai suplanavo vos ne anksčiau, kai marksistinės revoliucijos užstrigo Europos šalyse (Vokietijoje, Vengrijoje), iš kurių buvo ketinama įplieksti pasaulinę marksistinę revoliuciją, būtent ką daryti ir kvietė menševikas ir siono-internacistas L.D. Bronšteinas (Trockis), ir ką nutraukė V.I. Leninas, sudarydamas Bresto taiką[2].

Jeigu kalbėti apie kolūkinę santvarką, tai perėjimas į ją nuo NEPo iš tiesų buvo žiaurus ir sunkus. Tačiau šalies sutriuškinimas būsimajame kare,

[1] Pilietinis karas buvusioje Rusijos imperijos teritorijoje vyko nuo 1917 iki 1922, vietomis 1923 metų. Pagrindiniai mūšiai baigėsi 1920 m. Žuvo virš 10 milijonų žmonių.

[2] Separatinė Bresto taikos sutartis pasirašyta 1918 m. kovo 3 tarp Tarybų Rusijos atstovų iš vienos pusės ir Centrinių valstybių (Vokietijos, Austrijos-Vengrijos, Turkijos ir Bulgarijos) iš kitos. Jame užfiksuotas Rusijos pralaimėjimas ir pasitraukimas iš Pirmojo pasaulinio karo.

suplanuotame tarptautinių užkulisių, būtų buvęs dar žiauresnis lyginant su kolektyvizacija: jeigu ne kolektyvizacija, per trumpą laikotarpį davusi pramonei reikalingą darbo jėgą, tai po 1941 m. vasaros sutriuškinimo būtų sekęs germaniškas nacistinis jungas. Įsigaliotų planas „Ost“, pagal kurį buvo numatyta TSRS teritorijoje pastatyti mirties stovyklas ir per kuo trumpesnį laikotarpį sunaikinti juose 110 milijonų „atliekamų“ gyventojų, o likusius privesti iki kalbančių darbinių gyvulių lygmens. Ir kirviais bei valstiečių šakėmis nuo vermachto nepavyktų atsimušti, kaip kad 1812 m. daug kur atsimušė nuo Napoleono.

Bet jau 1938 m. kolūkinė santvarka pradėjo duoti grąžą: už darbadienius daugelyje paprastų, o ne tik pavyzdiniuose-parodomuosiuose kolūkiuose, ir Ukrainoje, ir Pavolgyje, ir kituose TSRS kraštuose buvo išduodama pagamintos kolektyviniame ūkyje produkcijos daugiau, negu galėjo sutalpinti valstiečių sandėliai, likę nuo jų vienasmeninio jų šeimininkavimo ūkyje laikų. Tai dabar pokalbiuose pamena daugelis paprastų, gyvenusių tuo metu, žmonių. Gimstamumas šalyje pastoviai viršijo mirtingumą. Praeities kultūros pasiekimai ir galimybė įgyti išsilavinimą darėsi prieinami vis platesniems visuomenės sluoksniams. Šitas kultūrinio ir ekonominio pakilimo procesas pirmąkart buvo nutrauktas karo, o antrąkart nutrauktas atėjus į partijos ir valstybės valdžią (po J.V. Stalino pašalinimo) trockistams: kaip išlikusių po stalinizmo epochos represijų, taip ir antrosios kartos trockistų, kurie po 1953 m. ėmė vykdyti antibolševikinę politiką[1].

Dabar vėl kreipkimės į J.V. Stalino testamentą – „Ekonomines socializmo TSRS-oje problemas“ (nuorodos į puslapius pagal atskirąjį 1952 m. leidimą):

„Ekonominis pagrindas priešpriešai tarp protinio ir fizinio darbo yra fizinio darbo žmonių eksploatavimas iš protinio darbo žmonių pusės. Visiems žinomas atotrūkis, tarp įmonės fizinio darbo žmonių ir vadovaujančiojo personalo, egzistuojantis kapitalizme. Yra žinoma, kad šio atotrūkio pagrindu vystėsi priešiškas darbininkų požiūris į direktorių, į meistrą, į inžinerių bei kitus techninio personalo atstovus, kaip į savo priešus[2]. Suprantama, kad sunaikinus kapitalizmą ir eksploatacijos sistemą

[1] Būtent dėl šito bolševiko J.V. Stalino kūrinius ne tik buvo liautasi spausdinti (buvo nutrauktas netgi jo Raštų rinkinio leidimas), tačiau ir tai, kas išleista anksčiau, buvo išimta iš bibliotekų ir pateko į spec. saugyklas. Tai atėmė galimybę palyginti beprasmes vėlesnių „vadų“ kalbas su programiniais Stalino kūriniais. Ir privedė prie TSRS beidėjiškumo 1970 – 80-iais metais, kas ir atvėrė kelią nedastatyto socializmo perestroikai į šūdiną marionetinį kapitalizmą.

[2] Jis atgimė demokratinių reformų eigoje ir išsivystė iki tokio lygmens, kad, kaip pranešė žiniasklaida, buvo atvejis, kai darbininkas, kuriam nusibodo sisteminis atlyginimų neišmokėjimas, metė granatą į direktoriaus buto langą. Tam pasisekė: namie nieko nebuvo. Tačiau iš esmės, darbininkas įvykdęs šį „nusikaltimą“ – teisus:

turėjo išnykti ir interesų priešprieša tarp fizinio ir protinio darbo. Ir ji iš tikrųjų išnyko mūsų šiuolaikinėje socialistinėje santvarkoje. Dabar fizinio darbo žmonės ir vadovaujantis personalas yra ne priešai, o draugai-bendrai, nariai vieno gamybinio kolektyvo, giminiškai suinteresuoti gamybos pasiekimais ir gerinimu. Buvusios jų priešpriešos nebeliko ir ženklo“ (27 psl.).

Nors J.V. Stalinas naudojasi marksistine terminologija („protinis darbas“, „fizinis darbas“), tačiau kalba apie tiesioginį gamybinį darbą materialios gamybos sferoje ir apie kitas darbo rūšis, ne materialios gamybos sferoje, ir visų pirma apie darbą valdymo sferoje. Pateiktame kontekste „fizinio darbo žmonių eksploatacija“ – sinonimas „monopoliškai aukštų kainų už darbo produktą ne materialios gamybos sferoje“ ir vėlgi, pirma viso kito, – sinonimas monopoliškai aukštų kainų už valdymo sferos darbo produktą (direktorius, meistras – išimtinai valdytojai; inžinerius – gali būti ir valdytojas, ir gamybininkas informacijos apdorojimo sferoje). 1952 m. *šakinės* monopoliškai aukštos kainos už dalyvavimą visuomeniniame darbo susivienijime (atlyginimo pavidalu) dauguma atveju TSRS iš esmės buvo išgyvendintos, o atlyginimų diferencijacija šakos viduje stimuliavo personalo kvalifikacijos augimą. Ir tai buvo strateginė ekonominės politikos kryptis bolševikinėje valstybėje.

Vienok, J.V. Stalinas neapsigauna tuo kas pasiekta, kadangi tarifų tinklelis TSRS-oje buvo valstybinio diktato rezultatas, o ne visuomenės dorovės išraiška vienos ar kitos dalykinės kvalifikacijos paklausos ir pasiūlos rinkoje.

Jis rašo:

> „... Tarybinė valdžia turėjo ne pakeisti vieną eksploatacijos formą kita, kaip tai buvo senosiose revoliucijose, o likviduoti bet kokią eksploataciją“ (7 psl.).

> „Turėjo likviduoti“, tačiau netvirtina, kad likvidavo eksploataciją visomis jos formomis kartą ir visiems laikams; juo labiau jis netvirtina, kad TSRS-oje likviduotos ir pačios galimybės bei prielaidos kada nors ateityje atsinaujinti daugumos eksploatacijos mažuma sistemai. Jis rašo apie tai, ką būtina padaryti, kad daugumos eksploatacijos mažuma sistema netektų TSRS-oje galimybės iš principo egzistuoti:

---

jeigu valstybė yra neįgali apginti jį nuo tokios vergvaldinės savivalės, tuomet reikia atsikratyti ir tokio direktoriaus, ir tokio valstybingumo, jeigu jie patys neateina į protą.

„Būtina ... pasiekti tokį kultūrinį visuomenės augimo lygį, kuris visiems visuomenės nariams užtikrintų visapusišką jų fizinių ir protinių sugebėjimų ugdymą, kadvisuomenės nariai turėtų galimybes gauti išsilavinimą, pakankamą tam, kad tapti aktyviais visuomenės vystymosi veikėjais, kad jie turėtų galimybę laisvai pasirinkti profesiją, o ne būtų prikaustyti visam gyvenimui dėl egzistuojančio darbo pasidalinimo prie kokios nors profesijos.

Ko tam reikia?

Būtų neteisinga manyti, kad tokį rimtą visuomenės narių kultūrinį augimą galima pasiekti be rimtų pakeitimų dabartinėje darbo padėtyje. Tam reikai visų pirma sutrumpinti darbo dieną mažiausiu atveju iki 6, o vėliau ir iki 5 valandų. Tai būtina tam, kad visuomenės nariai gautų pakankamai laisvo laiko, būtino įgyti visapusišką išsilavinimą. <...> Tam būtina toliau iš esmės pagerinti gyvenamo būsto sąlygas ir padidinti realųjį darbo užmokestį darbininkams ir tarnautojams mažiausiai dvigubai, jeigu ne daugiau, kaip tiesioginiu piniginio atlyginimo didinimu, tai ir, ypatingai, tolimesniu sistemišku masinio vartojimo prekių kainų mažinimu.“

Po J.V. Stalino pašalinimo viskas buvo padaryta taip, kad šitai neįvyktų. Iš visuomenės vystymosi inercijos, TSRS-oje iš tikrųjų jau prie Chruščiovo buvo sumažintas savaitinis darbo laiko fondas iki 41 valandos: nuo pirmadienio iki penktadienio – 7 valandų darbo diena, šeštadienį – 6. Dėka šito žmonės įgijo laisvo laiko būti su šeima, auklėti vaikus, užsiimti asmeniniu vytymusi. Tačiau netrukus įvykdytas perėjimas prie penkių darbo dienų savaitės likvidavo šį gėrį:

> Viena papildoma laisva diena negalėjo kompensuoti anksčiau išlaisvintos kasdieninės valandos netekties: būti su šeima, auklėti vaikus reikia kiekvieną dieną, o ne du kartus per savaitę – šeštadienį ir sekmadienį (juo labiau, kad sąstingio laikotarpiu viršvalandžiai ir papildomi „viršnorminiai“ darbai tapo norma, o daugelį šeštadienių buvo dirbama); tas pats liečia ir laiką asmeniniam vystymuisi – jis būtinas kiekvieną dieną, bent po vieną valandą, o ne vieną kartą į savaitę visą dieną: to reikalauja absoliučios daugumos žmonių bioritmika.

Vietoj to, kad sistemiškai mažinti masinio vartojimo produktų kainas, kas ir buvo kelias, natūralaus perėjimo į paskirstymą vadovaujantis poreikiais, pagal gamybos augimo ir paklausos patenkinimo mąstą, pradėjo didinti nominalius atlyginimus, tuo pat metu, neužtikrindami visuomenės pajamų pakankamu pagamintų prekių kiekiu bei paslaugų, už pačios gi valstybės nustatytas kainas[1].

Ši sumenkusi individo ir šeimos saugumo garantija iš visuomenės bendrai ir jos valstybės pusės, tokiu būdu dirbtinai sukurtomis sąlygomis, esant nepakankamai kultūriškai išsivysčiusiai gyventojų daugumai, daugeliui atnaujino viltis pačiam apsirūpinti ir aprūpinti savo šeimą viskuo kas būtina asmeninės, nepriklausomos nuo valstybės ir visuomenės, iniciatyvos pagrindu. Tai vedė prie požiūrio į valstybinę ir kitą visuomeninę nuosavybę, kaip į niekieno, priešingai tam, apie ką rašė Stalinas, kad tik išpildžius **visas**[2] jo įvardintas „išankstines sąlygas, paimtas kartu, galima bus tikėtis, kad darbas visuomenės narių akyse iš prievolės taps „pirmuoju poreikiu gyvenime“ (Marksas), kad „darbas iš sunkios naštos pavirs į malonumą“ (Engelsas), kad visuomeninė *nuosavybė visų visuomenės narių bus vertinama kaip nepajudinamas visuomenės egzistavimo pagrindas* (išskirta mūsų cituojant).

---

[1] Kaip to rezultatas, prieš perestroikos pradžią 3 % taupomųjų kasų indėlininkų sąskaitose susikaupė 90 % visų santaupų suma; o be to buvo ir dideli grynųjų pinigų kiekiai. Būtent šis šešėlinis kapitalas, didžiaja dalimi sutelktas tarybinės epochos pabaigos „elito“ bei vagių rankose, buvo realizuotas per pirmąją privatizacijos bangą – teisiniais pagrindimais pasisavinant sau visaliaudinę nuosavybę.

[2] Be mūsų pateiktojo fragmento apie kultūrinio augimo būtinybę, Stalinas prieš tai įvardino dar dvi sąlygas:

Visų pirma, būtinybė pasiekti nuolatinį visos visuomeninės gamybos augimą, teikiant pirmenybę gamybos priemonių gamybos augimui. Be to jis nekalba apie tai, kad reikia vis didesniais kiekiais gaminti pasenusią techniką ir technologijas. Stalinas, kaip valstybės veikėjas, visuomet rūpinosi, kad TSRS būti pirmaujanti mokslo-technikos požiūriu. Taiu jam buvo savaime suprantama. Ir jis rašo apie tai, kad būtų gerai, jeigu dauguma darbininkų pakeltų savo kultūrinį-techninį minimumą iki inžinerinio-techninio personalo lygmens. Kad tokiu atveju mūsų pramonė būtų pakelta į aukštumas, nepasiekiamas kitų šalių pramonei. Ir įvardija darbininkų kultūrinio-techninio lygio pakėlimą iki inžinerinio-techninio personalo lygmens „pirmosios svarbos keliu“ („Ekonominės problemos...“, 28, 29 psl.).

Visų antra, keliamas uždavinys pakelti kolūkinę nuosavybę iki visaliaudinės nuosavybės lygmens, palaipsniui pakeičiant prekių apyvartos sistemą produktų mainų sistema, „kad centrinė valdžia arba koks nors kitas visuomeninis-ekonominis centras galėtų aprėpti visą visuomeninės gamybos produkciją visos visuomenės interesui“. Žodžius „visos visuomenės interesui“ reikia suprasti kaip „visų ir kiekvieno interesui“. Tačiau tam visi ir kiekvienas turi gyventi pagal sąžinę, kas reikalauja kokybinio kultūros pasikeitimo, kokią užduotį Stalinas iškėlė mūsų aukščiau pateiktame fragmente apie kultūrinį augimą, darbo dienos trumpinimą ir planingo kainų mažinimo politiką.

Tik išpildžius **visas** šias išankstines, kartu paimtas, sąlygas galima bus pereiti nuo socialistinės formulės – „iš kiekvieno pagal sugebėjimus, kiekvienam pagal darbą“ prie komunistinės formulės – „iš kiekvieno pagal sugebėjimus, kiekvienam pagal poreikius“ („Ekonominės socializmo TSRS-oje problemos“, 69 psl.).

Tai yra, Stalinas iš tikrųjų buvo komunistas ir žodžiais ir darbais. O stalinietiški liaudies valdžios principai tai:

- užtikrinti vienodą pasiekiamumą, kokio tik įmanoma lygio išsilavinimą visimes, nepriklausomai nuo kilmės;
- likviduoti visų „elitinių“ socialinių grupių monopoliją valdymo veiklai visais jos pavidalais;
- likviduoti monopoliškai aukštą kainą už valdymo darbo produktą, kuri ir iššaukia priešpriešą tarp visos valdymo hierarchijos ir jos valdomų žmonių, o taip pat ir visas kitas monopoliškai aukštas ūkio šakų kainas už dalyvavimą visuomeniniame darbo susivienijime.

Stalino liaudies valdžios matyme nėra vietos nei žydiškiems palūkininkų klanams su jų antvalstybine monopolija kreditavimo institutui ir investicijų valdymui laiudies ūkio vystymesi; nėra vietos ir žydiškos bei žydaujančios nacionalinės, išimtinai humanitarinės „inteligentijos“, mokančiai tik plepėti (tačiau nemokančiai valdyti aplinkybes), monopolijai į aiškinimus aplinkiniams apie būties prasmę ir moralinę teisę mažumai parazituoti daugumos darbo sąskaita; ir visų pirma – jų išvedžiojamiems pagrindimams teisės palūkininkiškai parazituoti tiems patiems žydiškiems bankų klanams, kaip pseudodemokratijos ir žmogaus „teisių“ visame pasaulyje pagrindui.

Tai yra, toks liaudies valdžios supratimas ganėtinai skiriasi nuo vakarietiško tipo „demokratijos“ esmės, kadangi Vakarų daugiapartiškumas, parlamentarizmas, balsavimai su priežastim ir be priežasties, spaudos laisvė be viso to, ką Stalinas „Ekonominėse socializmo problemose TSRS-oje“ įvardino kaip būtinuosius visuomenės vystymosi poreikius, – tėra tik kanalizacija nuleisti savitikintį, neišsilavinusį, nemąstantį neišprusimą tokiu būdu, kuris negrėstų nedalomai transregionalinės palūkininkiškos korporacijos bei stovinčių už jos šeimininkų valdžiai – iš tikrųjų daug žinantiems ir giliai mąstantiems intelektualams. „Demokratija“ vakarietiškai – principo „kuo tik durnelis besidžiaugia, tegu tiktai aria“.

Toks buvo Stalinas. Jo žodžiuose, jo dainoje, kaip tyras šviesos spindulys, skambėjo didi tiesa – išaukštintoji svaja. Akmeniu paverstas širdis mokėjo priversti vėl plakt. Daugelio protą pažadino, miegojusį tamsoje. Bet žmonės, Dievą pamiršę, tamsą širdį besaugą, sklidiną taurę

nuodų pripylė ir ištiesė jam. Tarė jie: „Būki prakeiktas! Imk, ligi dugno išgerk... Ir dainos mums svetimos tavo, ir nereikalinga tiesa!“

Kaip tokio absoliučios daugumos „tarybinės liaudies“ požiūrio į Didžiąją tiesą ir Išaukštintas svajas rezultatas persitvarkymo pradžioje pasirodė kitokie eilėraščiai:

Banda

Banda mes, mūsų milijonai,
Drauge mes ganomės ir bliaunam,
Dėl nieko nesigailim niekada.
Avių banda – ar mūs lemtis tokia?

Į aptvarą mus gena – skubam aptvaran.
Mus varo į ganyklą – skubam į ganyklą.
Įstatymas juk pagrindinis[1] *– būti bandoje;*
Baisu tik viena – iš bandos iškristi.

Kuomet ateina laikas – veda mus nukirpti;
Kodėl mus kerpa – šito nesupratam.
Bet kerpa juk visus, tad dėtis nėra kur,
Nors ši procedūra ir nemaloni mums.

O piemenims valdyti skirta mus...
Kažkoks ten raitelis prajodamas mums šaukė,
Atseit raganius pavertė mus avinų banda.
Bet kamgi mums žinoti verta,
Kad mes, tik jo pikta valia,
Į avinus pavirtom iš žmonių?

Kokia sultinga ir traški ganykloje žolė;
Koks šaltas ir gaivus šaltiniuose vanduo;
Kam mums žinoti apie burtus ir kerus,
Kai sapnas toks saldus pakrūmės vėsoje?

Taip, mūsų šonus plaka ir piemens botagas,
Ir kas baisaus: nereikia atsilikti nuo bandos;
O mūs gardai užtat labai tvirtai suręsti,
Ir budrūs piemenys mus saugo nuolatos.

Bet vakar vakare, pradingo avys dvi;
O nuo to laužo, kurį piemenys užkūrė,
Pasklido kvapas – keistas, ir baugus;
Tikriausiai, tas avis už nuodėmes vilkai surijo!
O tai juk daug baisiau, negu paiki kerai.

[1] „Konstitucija“ – pagrindinis įstatymas.

Banda mes, mūsų milijonai,
Mes einame kinkuodami ragais,
Nebaisūs mums nei burtai, nei raganiai.
Mes – avinai. Ir kągi padaryti jie mums gali?

Kaip parodė istorinė patirtis, daug ką galima padaryti su žmogaus pavidalo „avinais“ – minia nerūpestingų išlaikytinių-individualistų. Ir tai vyko ir vyksta ne savaime be kieno nors kryptingos piktą lemiančios valios pastangų:

„1936 m., jeigu atsimenate, teismo procese Kamenevas[1] ir Zinovjevas[2] ryžtingai neigė turį kokią nors politinę platformą[3]. Jie turėjo visas galimybes teismo proceso metu paskleisti savo politinę platformą. Vienok jie to nepadarė, pareiškę, kad jie jokios politinės platformos neturi. Negali būti abejonių, kad jie melavo, neigdami jų platformos buvimą. Dabar net akli mato, kad jie turėjo savo politinę platformą. Tačiau kodėl jie neigė bet kokios jų politinės platformos buvimą? Todėl, kad jie bijojo pademonstruoti savo tikrąją kapitalizmo restauracijos TSRS-oje platformą, baimindamiesi, kad tokia platforma darbo klasėje iššauks pasibjaurėjimą.

Teismo procese 1937 metais Piatakovas, Radekas ir Sokolnikovas stojosi į kitokį kelią. Jie neneigė politinės platformos buvimo pas trockistus ir zinovjevcus. Jie pripažino, kad egzistuoja apibrėžta politinė platforma, pripažino ir paskleidė ją savo parodymuose. Tačiau paskleidė ją ne tam, kad pakviestų prie jos darbininkų klasę, pakviestų liaudį palaikyti trockistinę platformą, o tam, kad prakeikti ir pasmerkti ją, kaip platformą antiliaudišką ir antiproletarišką. Kapitalizmo restauracija, kolūkių ir tarybinių ūkių likvidavimas, eksploatacijos sistemos atkūrimas, sąjunga su fašistinėmis Vokietijos ir Japonijos jėgomis, tam kad priartinti karą su Tarybų Sąjunga, kova už karą prieš taikos politiką, teritorinis Tarybų Sąjungos padalijimas, atiduodant Ukrainą vokiečiams, o Primorę japonams, ruošimas karinio Tarybų Sąjungos pralaimėjimo, priešiškų valstybių užpuolimo atveju, ir kaip tokių

[1] Pseudonimas, slepiantis žydišką Rozenfeldo pavardę.
[2] Pseudonimas, slepiantis žydišką Apfelbaumo pavardę.
[3] Tai yra, neigė tai, kad jie veikė atitinkamai pagal tam tikrą visuomenės gyvenimo organizavimo koncepciją.

uždavinių pasiekimo sąlyga – kenkėjiškumas, diversijos, individualus teroras prieš tarybinės valdžios vadovus, špionažas japonų-fašistų jėgų naudai, – tokia Piatakovo, Radeko, Sokolnikovo išplėtota šiandieninio trockizmo politinė platforma. Suprantama, kad tokios platformos neslėpti nuo liaudies, nuo darbo klasės trockistai negalėjo. Ir jie slėpė ją ne tik nuo darbo klasės, bet ir nuo trockistinės masės, ir ne tik nuo trockistinės masės, bet netgi nuo vadovaujančios viršūnėlės, susidedančios iš nedidelės 30 – 40 žmonių grupelės. Kai Radekas ir Piatakovas pareikalavo iš Trockio leidimo sušaukti mažąją 30 – 40 žmonių trockistų konferenciją, kad informuoti apie šios platformos pobūdį, Trockis jiems tai uždraudė, pasakęs, kad netikslinga kalbėti apie tikrąjį šios platformos pobūdį netgi mažai gaujelei trockistų, kadangi tokia „operacija“ gali iššaukti susiskaldymą[1].

„Politiniai veikėjai“, slepiantys savo požiūrį, savo platformą ne tik nuo darbo klasės, bet ir nuo trockistinės masės, ir ne tik nuo trockistinės masės, bet ir nuo trockistų viršūnėlė, – tokia

[1] M.S. Gorbačiovas ir A.N. Jakovlevas taip pat „nekalbėjo“, nė kiek neabejodami tuo, kad tokia operacija gali iššaukti susiskaldymą vadovybėje ir kelia pavojų jiems patiems asmeniškai.

Apibūdindamas dabartinę Rusijos politinę kryptį A.N. Jakovlevas savo knygoje „Siekimas“ („Постижение”, Maskva, „Zaxarov“, „Vagrius“, 1998 m.) rašo: „Iš esmės, mes šliaužiame į laisvę pro kanalizacijos vamzdį“ (154 psl.). Bet juk jis pats buvo „perestroikos architektu“; jis pats išrinko būtent tą kelią, kuriame laisvė pasiekiama tik prašliaužus kiaurai kanalizacijos vamzdį, pilną kokių įmanoma nešvarumų, po ko visuomenės dar *laukia neišvengiamas valymas.* O apie šio kelio link „kanalizacijos vamzdžio“ pradžią jis rašo taip:

„Šimtmečių eigoje politika buvo būdas spręsti vakar dienos ir šiandienos problemas. Toks buvo ir persitvarkymas, bandęs spręsti problemas, likusias nuo 1917 metų vasario revoliucijos, ir pašalinti stalinizmo bjaurastis.

Kartkartėm mes, reformatoriai, bandydavome pažvelgti į ateitį. Tačiau išskirtinai išplaukiančių iš laikmečio moralės pageidavimų ir siekių lygmens. Politika pasirodė bejėgė numatyti savo pasekmes. Mes dar neturėjome būtinos informacijos reikalingos tokiems numatymams. <...>

Persitvarkymo politika turėjo savo specifiką, kuri visiems įvykiams uždėjo savo spaudą. Kokia buvo jos esmė? Ta, kad mes negalėjome atvirai pasisakyti apie mūsų toli einančius ketinimus. Buvome priversti kalbėti, kad neišvengiami ekonominiai pertvarkymai eina socializmui į naudą, o politiniai – lygiai taip pat“ (paryškinta mūsų cituojant).

Šią citatą iš Jakovlevo prisipažinimų, galima lyginti su J.V. Stalino kalba VKP(b) CK Plenume 1937 m. kovą., daug kas paaiškėja mūsų dienų darbuose, o svarbiausia – siūlymas pagalvoti apie ateitį.

šiuolaikinio trockizmo fizionomija“ (J.V. Stalinas. „Apie partinio darbo ir trockistų bei kitų dviveidžių likvidavimo priemonių trūkumus[1]“. Pranešimas ir Baigiamasis žodis VKP(b) CK plenume 1937 m. kovo 3 – 5[2]. „Partizdat“, 1937 m., 12, 13 psl.).

Kas gi tai per politinė platforma – koncepcija, apie kurios nuslėpimą buvo kalbama tame VKP(b) CK plenume? – Ogi vis ta pati Biblinė doktrina, jos bažnytiniu-kultiniu ir pasaulietiniu-marksistiniu atvaizdais. Ir tai patvirtino Zinovjevas savo elgesiu prieš sušaudant: kai jį tempė į bausmės vietą, jis inkštė, o paskui pradėjo murmėti sentestamentės-talmudistinės „maldos“ žodžius, kurie buvo nutraukti salvės. Ir šita doktrina, ir jos šeimininkai niekur nedingo iš globalios politikos; dar daugiau, kaip jų veiklos rezultatas, daugumos žmonių nerūpestingumo sąlygomis, ir susiklostė tos aplinkybės, kuriomis mes šiuo metu ir gyvename

„Reikia pabaigti su oportunistišku kilniadvasiškumu, kylančiu iš klaidingos prielaidos, kad kuo labiau augant mūsų jėgoms, priešas tarsi tampa rankinis ir nekenksmingas. Tokia prielaida iš esmės neteisinga. Ji yra atsiriaugėjimas dešinės pakraipos, tikinusios visus ir visą, kad priešai tylutėliai šliauš į socializmą, kad jie taps galų gale tikrais socialistais. Netinka bolševikams ilsėtis ant laurų ir tuščiažodžiauti. Ne kilniadvasiškumo mums reikia, o budrumo, tikrojo bolševikinio revoliucinio budrumo. Reikia atsiminti, kad kuo beviltiškesnė priešų padėtis, tuo noriau jie griebsis kraštutinių priemonių, kaip vienintelių priemonių pasmerktų jų kovoje prieš tarybinę valdžią. Reikia atsiminti ir būti budriems“ (citata iš uždaro laiško VKP(b) CK 1935 m. sausio 18, pateikta aukščiau cituotame J.V. Stalino pranešime „Apie partinio darbo ir trockistų bei kitų dviveidžių likvidavimo priemonių trūkumus“. Ten pat 7 psl.).

1999 m. rugsėjo 4 – 17,
Patikslinimai: 2000 m. gruodžio 16,
2001 m. vasario 28,
2001 m. kovo 8.

Vertimas į lietuvių kalbą: 2013 m. sausis – spalis.

[1] „Apie partinio darbo ir trockistų bei kitų dviveidžių likvidavimo priemonių trūkumus“.

[2] Šio plenumo metinėms pritempė ir oficialią J.V. Stalino mirties datą: 1953 m. kovo 5.

Lietuviškai internete:
http://www.kob.lt/laikas-apie-stalina-pradedu-pasakojima/

Originalas rusų kalba internete:
http://www.vodaspb.ru/russian/razdel_books-22.html